

1. LUKU

”ALUSSA”

Erilaisia alkuja — Maa oli — Luomisviikko sen kuntoon saattamiseksi — Luomispäivien pituus — Mitä professori Dana sanoo tiedemiesten epäluotettavista aprikoimisista — Lajien pysyvyys kumoaa kehitysoopin — Darwinin kyyhkys — Eräs käsitys kosmogoniasta — Luotettavia todistuksia professori Sillimanilta ja Danalta — Ensimmäinen luomispäivä — Toinen l.p. — Kolmas l.p. — Neljäs l.p. — Viides l.p. — Kuudes l.p. — Maan herra, ihminen, luotu seitsemännen päivän eli aikakauden sarastuksessa — Katsaus geologian ja historian yhtymäpaikkaan — Luomisviikon seitsemäs päivä — Sen pituus — Sen lepo — Sen tarkoitus ja tulos — Suuri taivaan ja maan riemuvuosi seitsemännen päivän päätyttyä

MONILUKUISET ovat ne työaseet ja keinot, joiden kautta Jehova toimii, ja lukemattomat ovat hänen työnsä, jotka kuuluvat hänen luomisensa eri puoliin; mutta kaikkien niiden takana on hänen luomisviisautensa ja voimansa. Hän yksin on Luoja ja kuten Raamattu vakuuttaa, ”Täydelliset ovat hänen tekonsa.” Hän voi sallia pahojen enkelien ja pahojen ihmisten turmella ja käyttää väärin hänen täydellistä tekoaan; mutta hän vakuuttaa meille, ettei pahan enää kauan sallita turmella ja vahingoittaa, sekä että me lopulta, kun hän kerran kukistaa ja tekee tyhjäksi pahan, saamme nähdä, että hän on sallinut sen ainoastaan koettelemukseksi, puhdistukseksi ja hiomiseksi, ja antaakseen oman pyhän, jumalallisen luonteensa ja suunnitelmansa esiintyä sitä kirkkaammassa valossa kaikkien järkevien luotujen silmissä.

Kun 1. Mooseksen kirjassa luemme, ”Alussa loi Jumala taivaan ja maan”, meidän tulee muistaa, ettei tässä ole kysymys maailmankaikkeuden alusta, vaan ainoastaan kiertotähtemme alusta. Silloin ”aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat (enkelit) riemuitsivat”, kun Herra laski maan perustuksen ja antoi ”sille pilven vaatteeksi ja synkeyden kapaloksi.” (Job 38: 4-11) Mutta Raamattu puhuu myös vielä aikaisemmasta alusta; alusta ennen kuin Jumalan enkelipojat luotiin, kuten luemme, ”Alussa oli Sana (Logos) ja Sana (Logos) oli (tuon ainoan) Jumalan tykönä ja Sana (Logos) oli (eräs) jumala (mahtava olento). Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.” (Joh. 1:1-3) (Kts. Raamatun tutkielmien 5. osa 3. luku) Kun Jehova itse on iankaikkisesta iankaikkiseen, on selvää, ettei hänellä ole alkua. ”Ainosyntyinen” eroaa kaikista muista ylös korkeuteen ollen ”Jumalan luomakunnan (kreikk. ”luomisen”) alku”, ”esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa (kreikk. ”kaiken luomisen esikoinen).” (Ilm. 3:14; Kol. 1:15) Sitten seurasi järjestyksessä toisia alkuja, kun eri enkeliluokat luotiin yksitellen; ja nämä alut kuuluivat jo menneisyyteen, niin että enkelijoukot saattoivat riemuita, kun luomistyöt alkoivat maapallollamme, mistä kerrotaan 1. Mooseksen kirjassa.

Tutkiessamme tarkasti luomiskertomusta huomaamme, että siellä tehdään ero taivaan ja maan luomisen välillä (1. jae) sekä niiden sitä seuraavan järjestelemisen ja määräämisen välillä, sekä kasvi- ja eläinkunnan luomisen välillä. Juuri tämän jälkimmäisen luomistyön kerrotaan kestäneen noina kuutena luomispäivänä eli aikakautena. Toinen jae kertoo meille, että tämän luomisviikon aivan ensimmäisenä päivänä maa oli — vaikkakin ilman muotoa ja järjestystä — autio, tyhjä ja pimeä. Tämä tärkeä kohta on

tarkasti huomattava. Jos se tunnustetaan, se heti vahvistaa geologian todistuksen siihen nähden; ja kun olemme pakotetut vastustamaan geologien johtopäätöksiä toisissa kohdin, on aivan paikallaan, että heti ilmaisemme, missä olemme heidän kanssaan yhtä mieltä kohdissa, joissa meidän ei tarvitse vastustaa heitä puolustaaksemme Raamatun. Raamattu ei sano, kuinka pitkä aika oli sen alun välillä, jolloin Jumala loi taivaan ja maan, ja sen luomisviikon alkamisen välillä, jota käytettiin maan täydelliseksi tekemiseksi ihmistä varten; eivätkä geologit ole samaa mieltä keskenään tämän väliajan pituuteen nähden. Muutamat heidän joukossaan äärimmäisyyksiin menevät antautuvat mahdottomiin arveluihin ja arvailevat miljardeja vuosia.

Kun palaamme luomisaikakauteen — taivaan ja maan järjestelemisen aikaan, Jumalan paratiisin valmistamiseen ihmisen ikuisiksi kodiksi — huomautamme, ettei näiden ”päivien” missään sanota olleen 24 tunnin päiviä; niin muodoin ei ole mitään, mikä pakottaisi meitä pitämään niitä niin lyhyinä. Huomaamme sanan ”päivä” merkitsevän Raamatussa ajanvaihetta, aikakautta. Se seikka, että sitä yleensä käytetään viittauksena 24 tunnin aikajaksoon, ei merkitse mitään, niin kauan kun meillä on kertomus Israelin kiusauksen päivästä erämaassa, joka päivä oli ”40 vuotta.” (Ps. 95:8-10) Joskus ”päivä” merkitsee vuoden pituista aikaa (4 Moos. 14:33,34; Hes. 4:18); ja apostoli sanoo, ”yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta.” (2 Piet. 3: 8) Aivan varmaa on, etteivät nämä luomispäivät olleet aurinkopäiviä, sillä kertomus ilmoittaa, ettei aurinkoa näkynyt ennen kuin neljäntenä päivänä — neljäntenä ajanjaksona.

Vaikka näiden ajanjaksopäivien pituutta ei ole ilmaistu, uskomme kuitenkin lukijoiden olevan yhtä mieltä kanssamme, kun oletamme niiden olleen yhtä pitkiä ajanjaksoja, koska ne ovat hyvin samankaltaisia osia yhdestä luomisviikosta. Siten jos voimme löytää järkeviä todistuksia yhden tällaisen päivän pituudesta, meillä on täysi oikeus olettaa, että toisetkin olivat yhtä pitkiä. Löydämme tyydyttäviä todistuksia siitä, että yksi näistä luomispäivistä oli 7000 vuoden ajanjakso, ja siten koko luomisviikko tekisi $7000 \times 7 = 49000$ vuotta. Vaikka tämä ajanjakso on mitättömän pieni verrattuna geologien arveluihin, uskomme sen olevan aivan riittävä aika sitä työtä varten, joka esitetään toimitetuksi sinä aikana — maan järjestäminen ja täyttäminen, maan, joka jo ”oli”, mutta oli ”autio ja tyhjä.”

Professori Dana sanoo kirjoittaessaan huomautuksia vuosiluvuista, joista tiedemiehet tekevät johtopäätöksensä, ja siitä laskemistavasta, jota he käyttävät:

”Mennyttä aikaa koskevat laskelmat, jotka perustuvat maakerrostumien tiheyteen, ovat aina hyvin epävarmat, mikä johtuu siitä, että tämä tiheys riippuu jatkuvasta laskeutumisesta (maanpinnan säännöllisestä vajoamisesta). Laskelmissa, jotka perustuvat veden kautta kokoontuneisiin ja muodostuneisiin maakerrostumiin, kun tieto perustuu kerrostumien paksuuteen tietyn vuosimäärän aikana — sanokaamme viimeisten 2000 vuoden aikana — kokoontuneista määristä, tämä oikeutettu epäily kohtaa koko laskelmaa sen perustuksia myöten ja tekee sen melkein, jollei kokonaan, arvottomaksi... Kun laskelma... perustuu virran jättämään hienoon soramäärään, sillä on suurempi arvo; mutta siinäkin on syytä suureen epäilykseen.”

Tarkastakaamme nyt asiaa Raamatun näkökannalta, ikään kuin uskoisimme sen olevan Jumalan ilmestys ja ollen vakuutetut, että ne eroavaisuudet, jotka ovat Raamatun todistuksen ja geologien arvelujen välillä, johtuvat erehdyksestä viimeksi mainittujen

puolelta, joiden filosofia ei vielä ole saavuttanut täydellistä tieteellistä perustusta tai kehitystä.

Ei myöskään ole välttämätöntä otaksua, että 1. Mooseksen kirjan kirjoittaja tunsi kaiken, mikä koski hänen kerrottavaa asiaansa — näiden päivien pituutta ja niiden täsmällistä tulosta. Me hyväksymme kertomuksen 1. Mooseksen kirjassa osaksi suurta Jumalan ilmestystä — Raamattua — ja huomaamme, että tieteen tutkimustulosten ankara arvostelu mitä erinomaisimmalla tavalla vahvistaa siinä lyhyesti lausutun ylevän esityksen. Sitä vastoin ei ainoakaan pakanoiden ”uskonkirjoista” sisällä muuta kuin luonnottomia lausuntoja tästä asiasta.

Mikä yksinkertaisuuden suuruus onkaan jumalallisen ilmestyksen ensimmäisissä sanoissa — ”Alussa loi Jumala.” Se vastaa ensimmäiseen järjen kysymykseen, Mistä olen tullut, ja kenelle olen edesvastuussa? On todellakin onnetonta, että muutamat mitä teräväpäisimmistä ihmisistä valistuneena aikanamme ovat kääntyneet pois uskosta viisaaseen Luojaan tunnustamaan sokean voiman, joka vaikuttaa kehityslain mukaisesti ja joka määrää, että vahvempi jää elämään heikomman kuollessa. Ja mikä vahinko, tätä oppia ei ole yleisesti hyväksytty ainoastaan korkeimmissa oppilaitoksissa, vaan se otetaan vähitellen käytäntöön yleisten koulujemme oppikirjoissakin.

Tosin vain harvat ovat kyllin rohkeita kokonaan kieltämään Luojan olemassaolon; mutta uskovaisetkin tämän teorian alaisina heikentävät oman uskonrakennuksensa perustusta, samoin kuin toistenkin, väittäessään että, luominen on ainoastaan tulos luonnolakiensa hallinnasta. Jottemme menisi kovin kauas taaksepäin mainitsemme heidän arvelunsa, että aurinkomme purki itsestään valtavia kaasumääriä, jotka lopulta tiivistyivät, tulivat kiinteiksi ja siten muodostivat maamme; että vähitellen muodostui protoplasma (alkulima), pieni olio, mikrobi, sai alkunsa, mutta eivät tiedä miten. Heidän on pakko myöntää, että jumalallinen voima oli välttämätön synnyttämään tämänkin pienen elämän kipinän — mutta he etsivät innokkaasti jonkinlaista Luonnon Lakia myös tämän suhteen, ikään kuin he eivät ollenkaan tarvitsisi Jumala-Luojaa. Väitetään, että tämä löydös on nyt lähes täydelleen suoritettu. Nämä ”tiedemiehet” ajattelevat ja puhuvat luonnosta ikään kuin se olisi Jumala — sen töistä, sen laeista, sen kostoista jne. — todellakin sokea ja kuuro jumala!

He väittävät, että alkulima luonnon säätelyn avulla kehittyi mikrobiksi, joka vääntyili ja kääntyili ja tuotti omaa lajiansa, ja joka huomattuaan tarvitsevansa pyrstöä kehitti sellaisen. Myöhemmin eräs vielä älykkäämpi jälkeläinen tuli siihen johtopäätökseen, että aivot, tai evät, olisivat käytännölliset, ja kehitti sellaiset. Myöhemmin toinen, jota nälkäinen veli ajoi takaa, onnistui pelastautumaan hyppäämällä vedestä, ja tuli sitten ajatelleeksi, että jos eviä vielä kehittäisi, niistä tulisi siivet, ja se piti uudesta kulkutavasta niin, että se jäi veden yläpuolelle, ja sitten se keksi, että jalat ja varpaat olisivat mukavat olemassa ja kehitti sellaiset. Saman suvun toiset yksilöt toteuttivat toisia ”aatteita”, joita heillä on näyttänyt olevan tyhjentyvätön varasto, niin kuin osoittaa tuo niin suuri eläinlajien määrä, jotka näemme ympärillämme. Kuitenkin aikanaan yksi tuon ensimmäisen olion, mikrobin, jälkeläisistä, joka oli saavuttanut apinan kehitysasteen, sai mielessään mainion aatteen — hän sanoi itselleen, Minä tahdon panna häntäni pois, lakata käyttämästä käsiä-

ni jalkoina, pudotan karvapukuni, ja kehitän itselleni nenän, otsan ja aivot moraalisine ajatuskykyineen. Kannan räätälin ompelemia vaatteita ja korkeaa silkkihattua, nimitän itseni lakitieteen tohtori Darwiniksi, ja kirjoitan historian kehityksestäni.

Että herra Darwin oli taitava mies, sen todistaa se menestys, mikä hänellä oli hänen puijattessaan oppiansa kanssaihmisilleen. Siitä huolimatta harras Jumalan lapsi, joka uskoo henkilökohtaiseen Luojaan ja joka ei ole valmis ajattelemattomasti hylkäämään Raamattua Hänen ilmestyksensä, huomaa pian Darwinin opin perättömyyden. Ei ole kylliksi, että Darwin saattoi ilmoittaa, että hän onnistui kehittämään kyyhkysistään eri lajeja erikoisine ominaisuuksine – untuvariset jalat, päässä harja, pitkä kaula jne.; toiset olivat tehneet samalla lailla kanoille, koirille, hevosille jne.; ja kukkaviljelijät olivat tehneet kokeita kukilla, pensailta jne. samoin tuloksin. Uusi asia, jonka Darwin esitti, oli hänen teoriansa – että kaikki elämän muodot ovat kehittyneet yhteisestä alusta.

Darwinin kokemukset kyyhkysistään, samoin kuin kaikkien muiden alan harrastajien, on täytynyt ainoastaan vahvistaa Raamatun sanat, että Jumala loi jokaisen olennon lajinsa mukaan. Jokaisessa lajissa on ihmeellisiä mahdollisuuksia vaihtelevuuteen; mutta lajeja ei voida sekoittaa eikä uusia lajeja muodostaa. Paras saavutus on ns. sekasikiöt – ja kaikki tietävät, että tällä tavoin muodostetuilta uusilta lajeilta puuttuu kyky jatkaa sukua. Vielä on Darwinin, samoin kuin toisetkin olivat tehneet, täytynyt huomata, että hänen haavekyyhkysensä oli pidettävä tarkasti erillään toisista kyyhkysistä, sillä muuten ne vajoaisi tavalliselle tasolle. Mutta luonnossa näemme eri lajit kokonaan erossa toisistaan, ”kukin (eläinlaji) lajinsa mukaan”, ilman keinoteltuja apuneuvoja – lajit säilyvät Luojansa lain avulla. Me, jotka uskomme henkilökohtaiseen Luojaan, voimme olla rauhassa varmoja siitä, että inhimilliset laskelmat ovat kadottaneet totuuden siinä määrin, että se on hyljännyt meidän Jumalamme, hänen viisautensa ja hänen voimansa, sellaisina kuin nämä ominaisuudet ovat kuvatut ensimmäisessä Mooseksen kirjassa.

Kenties ei mikään ole enemmän ollut omiaan himmentämään ja järkyttämään uskoa Jumalaan luojana ja Raamatun luomiskertomukseen hänen ilmestyksensä kuin se väärinkäsitys, että 1. Mooseksen kirjassa kerrotut luomispäivät olisi ymmärrettävä 24-tuntisiksi vuorokausiksi. Erilaiset kerrostumat vuorissa ja savimaassa todistavat vastaan sanomattomasti, että ne valtavat muutokset, joista nämä ovat todistuksia, ovat vaatineet pitkiä ajanjaksoja. Ja kun huomaamme, että Raamattu opettaa ajanjakso-päiviä, olemme valmiit kuulemaan, kuinka kalliot todistavat täydellisessä sopusoinnussa Raamatun kertomuksen kanssa, ja sen kautta vahvistuu uskomme suuresti viimeksi mainittuun; tunnemme, ettemme usko omiin sen enempää kuin toistenkaan arveluihin, vaan Luojan sanoi-hin, joita luonnon tosiasiat runsain määrin vahvistavat.

Kosmogoninen oppi

Hyödyksi muutamille lukijoillemme tahdomme lyhykäisesti esittää erään käsityksen luomiskaudesta (engl. ”The Valian Theory” eli ”Canopy Theory”), joka käsitys erityisesti miellyttää tekijää; tuonnempana koetamme osoittaa yhtäpitävyyden tämän käsityksen ja kertomuksen 1 Moos. 1:1; 2:3:ssa välillä.

Aloitamme siitä tilasta, joka mainitaan 1 Moos. 1:2: ”ja maa oli autio ja tyhjä”; järkevä ihminen ei yritä arvailla sellaista, mitä Jumala ei ole ilmoittanut, nimittäin tapaa, jolla hän aikaisemmin oli koonnut maan atomit yhteen. Se, mitä ei ole ilmoitettu, kuuluu Jumalalle, ja on parasta odottaa kärsivällisesti, kunnes hän aikanaan ilmoittaa meille lisää. Kuokan, lapion ja tarkasti arvostelevan silmän avulla on huomattu, että maan kamarassa on eri kerrostumia päälletysten, joissa kaikissa on selviä merkkejä siitä, että ne kerran ovat olleet pehmeitä ja kosteita. Pohjavuoretkin, joiden päälle nämä kerrokset ovat rakennetut säännöllisesti tai säännöttömästi, osoittavat selvästi, että ne kerran ovat olleet pehmeitä ja sulavassa tilassa äärettömän kuumuuden johdosta; ja tiedemiehet ovat yleensä yksimieliset otaksuessaan, että maa on vielä vähän matkaa pinnasta, ”kuoresta”, alaspäin sulassa ja hehkuvassa tilassa.

Koska nämä tuliperäiset pohjavuoret — graniitti, basaltti jne. — ovat kerran olleet niin kuumia, että kaikki palavat aineet ovat poistuneet niistä ja koska ne muodostavat pohjimmaisat vuoret, voimme turvallisesti otaksua, että on ollut aika, jolloin koko maa oli hehkuvan kuumassa tilassa. Oletetaan, että tänä aikana veden ja mineraalien (jotka nyt ovat ylemmissä kerroksissa veden peitossa) on täytynyt syöksyä ulos kaasujen muodossa, ja niiden on täytynyt muodostaa monta kilometriä paksu ”katos”, joka ulottui ympäri koko maapallon kaikkiin suuntiin. Maan liike akselinsa ympäri lienee ulottunut sitä ympäröiviin kaasuihinkin, ja vaikutus tästä näyttää olleen näiden kaasujen keskittymisen, etenkin maan päiväntasaajan yli. Koska maa jäähdyi, näiden kaasujoukkojen on myös täytynyt jäähtyä, ja siten jakautua kiinteisiin ja juokseviin osiin, joista mineraalit olleen raskaimpia vajosivat kerroksittain pohjalle. Maan ulkomuoto oli silloin luultavasti samanlainen kuin Saturnuksen renkaineen.

Sitä mukaa kuin jäähtymistoiminta jatkui, nämä erillään olevat ja kaukaiset renkaat johtuivat vähitellen toisenlaiseen kiertävään liikkeeseen kuin mikä maalla oli, ja tulivat tällä tavoin yhä lähemmäksi ja lähemmäksi sitä. Renkas toisensa jälkeen syöksyi maan pinnalle. ”Taivaanvahvuuden”, eli ”taivaankannen” eli ”ilmapiirin” muodostumisen jälkeen, nämä tulvat, joita alas syöksyvät ”renkaat” aiheuttivat, saattoivat luonnollisesti saavuttaa maa navoilta päin, joissa oli pienin vastustus, koska ne ovat kauimpana päiväntasaajasta, maanpallon liikkeen keskipakovoiman keskustasta. Näiden renkaiden alas syöksymisestä, pitkien aikojen kuluessa, oli seurauksena lukuisat tulvat, vedenpaisumukset, ja ne kokosivat maanpinnalle kerroksia kerrosten päälle. Vesi syöksyminen navoilta päiväntasaajalle päin saattoi erotella hiekan, mudan ja mineraalit, vahvasti kivennäispiintoinen vesi peitti siten koko maanpinnan, aivan niin kuin Raamatun luomiskertomuksen alussa kerrotaan.

Kunakin näistä 7000 vuoden pituisista päivistä jatkui määrätty työ, niin kuin 1. Mooseksen kirjassa kerrotaan; mahdollisesti kukin päivä päättyi vedenpaisumuksella, joka aiheutti perinpohjaisia muutoksia ja valmisti tietä uusille luomistoimille ja valmistuksille ihmistä varten. Tämän teorian mukaan viimeinen näistä ”renkaista” oli vapain mineraaleista ja muista epäpuhtauksista — se oli puhdasta vettä; Aadamia luotaessa se ei ollut vielä ratkennut ja tullut alas, vaan ympäröi täydellisesti maata läpikuultavan harson tavoin maan ilmapiirin yläpuolella. Kasvihuoneen valkaistujen lasien tavoin auttoi se

tasoittaa maan lämpötilaa – niin että ilmasto napojen kohdalla hyvin vähän, jos ollenkaan, erosi päiväntasaajalla vallitsevasta. Sellaisten tasaisten ilmastosuhteiden vallitessa saattoivat kuumen ilmalan kasvit viihtyä ja kasvaa kaikkialla, niin kuin geologit osoittavat niiden kasvaneen; ja myrskyt, jotka johtuvat äkillisesti vaihtuvasta lämpötiloista, on täytyneet silloin olla tuntemattomia; ja samanlaisista syistä silloin ei voinut sataa.

Yllä esitetyn tietoisopin kanssa Raamatun kertomus on yhtäpitävä: maan päällä ei satanut, ennen kuin vedenpaisumuksessa; että kasvillisuutta kasteltiin maasta nousevalla sumulla – kostea, kasvihuoneen tapainen tila. (1 Moos. 2:5,6) Nooan päivien vedenpaisumusta seurasi suuria muutoksia, joista oli seurauksena ihmisen iän huomattava lyheneminen. Kun vesihuntu ratkesi, lakkasi kasvihuonetila; aurinko poltti kuumemmin kulkiessaan rataansa päiväntasaajaa pitkin, kun taas muutos napojen kohdalla mahtoi olla kauhea – melkein silmänräpäyksellinen muutos kasvihuoneen lämmöstä napaseudun kylmyyteen.

Todistuksia tällaisesta äkkiä tapahtuneesta lämpötilan muutoksesta on löydetty napapiiriseuduissa: Kaksi kokonaista mammuttia on löydetty haudattuina puhtaaseen, tiiviiseen jäähän, joka on nähtävästi jäädyttänyt ne äkkiä. Norsujen hampaita on löydetty tonneittain samasta kylmästä Siperiasta, joka niin pitkälle kuin historia tietää taaksepäin on ollut liian kylmä soveltuakseen norsujen, mammuttien jne. asuinpaikaksi. Antilooppi on löydetty samoin haudattuna mahdottoman suureen jäämöhkäleeseen näissä arktisissa seuduissa. Että sekin on aivan äkkiä hautautunut, näkyy selvästi siitä, että sen sisuksissa tavattiin aivan tuoretta heinää, joka ei vielä ollut ennättänyt sulaa, mikä osoittaa eläimen syöneen heinää ainoastaan muutamia minuutteja ennen kuin se jäättyi kuoliaaksi – ja tämä sellaisella alueella, jossa ei voisi minkäänlainen heinä nykyään kasvaa.

Tämä veden yhtäkkinen alas syöksy – tämä yhtäkkinen kuoren ratkeaminen, joka tasoitti maan ja auringon lämmön – aiheutti suurten jäätikköjen ja jäävuorten synnyn napaseuduissa, joissa sadoittain jäävuoria vuosittain irtautuu ja ajautuu etelään kohti päiväntasaajaa. Niin paljon kuin saatamme ymmärtää, tällaista on tapahtunut vuosisatoja, mutta on se yhä vähentymässä päin. Tässä meillä on geologien puhuma jääkausi, jolloin suuret jäävuoret ajautuessaan vuolaatten merivirtojen mukana repivät Pohjois-Amerikassa paikoittain syviä uurteita, jotka ovat selvästi huomattavissa vuorissa; myös Luoteis-Euroopan vuoret todistavat samaa. Mutta sellaista ei tapaa Kaakkois-Euroopassa, Armeniassa tai sen ympäristössä – ihmissuvun kätkyessä, jossa myös arkki rakennettiin ja jonka läheisyydessä Araratin vuori oli ja jonne arkki pysähtyi. Professori Wrightin ja Sir J.W. Dawsonin mukaan Arabian seuduissa tapahtui yleinen maan vajoaminen ja sen jälkeen kohoaminen. Heidän todistuksensa kokonaisuudessaan osoittaa, että arkki kulki verrattain hiljaisessa takavirrassa, sivussa rajusti kuohuvista vesivirroista. Tämä näkyy myös veden kanssa tulleista erittäin syvistä maakerrostumista, joita kuuluu olevan kaikkialla näissä seuduissa. Selvää on, että vedenpaljoudet tulvivat koko maan yli pohjois- ja etelänavoilta, samalla kuin ihmiskunnan kehtoa kohdeltiin aivan erilaisella tavalla; ensin se vajosi ja sitten sopivana aikana kohosi. Huomaa, mitä Amerikan Oberlin O:n yliopiston kuuluisa geologi prof. G. F. Wright sanoo tästä. Esitämme hänen sanansa ”New York Journalin” mukaan, 30. maaliskuuta 1901, seuraavasti:

Todistus vedenpaisumuksesta

”Oberlinin yliopiston professori George Frederick Wright, etevä geologi, on palannut Euroopasta. Hän kirjoitti ”Pohjois-Amerikan jään” ja muita geologisia teoksia, tutkien ja kertoen jääkaudesta. Tieteellisissä tarkoituksissa hän on matkustanut maan ympäri. Suurimman osan ajasta hän käytti tutkien geologisia muodostumia ja merkkejä Siperiassa, vaikkakin hänen tutkimuksensa johtivat hänet Aasian muihin osiin ja Afrikkaan.

”Professori Wrightin pääasiallinen tarkoitus oli, jos mahdollista, ratkaista kysymys, joka kauan on ollut riitakysymyksenä geologien keskuudessa; nimittäin, onko Siperia milloinkaan ollut jään peittämä, kuten Pohjois-Amerikka ja osia Euroopasta oli jääkautena.

”Suuri osa geologeja, niiden joukossa monta etevää venäläistä tiedemiestä, uskovat, että Siperia oli jään peittämä.

”Viimeaikaisten tutkistelujen perusteella Prof. Wright uskoo vahvasti Siperian olleen veden vallassa sinä kaukaisena menneenä aikana, kun Pohjois-Amerikka oli jään peittämä.

”Vesi ja jää itseasiassa muodostivat Raamatun vedenpaisumuksen.

”Lukekaamme ensin lyhyt ote 1. Mooseksen kirjan kuvauksesta vedenpaisumuksesta:

”Silloin tuli vedenpaisumus maan päälle, tuli neljänäkymmenenä päivänä; ja vedet paisuivat ja nostivat arkin, niin että se kohosi korkealle maasta. Ja vedet saivat vallan ja paisuivat suuresti maan päällä... niin että kaikki korkeat vuoret kaiken taivaan alla peittyivät. Viisitoista kyynärää vesi nousi vuorten yli, niin että ne peittyivät... Kaikki, joiden sieraimissa oli elämän hengen henkäys, kaikki, jotka elivät kuivalla maalla, kuolivat... Ainoastaan Nooa sekä ne, jotka olivat hänen kanssansa arkissa, jäivät henkiin... Ja vedet vallitsivat maan päällä sata viisikymmentä päivää.” — 1 Moos. 7:17-24

”Kuule nyt mitä Prof. Wrightin sanotaan esittäneen:

”Minkäänlaisia merkkejä jäätikön esiintymisestä 56. leveysasteen eteläpuolella en löytänyt. Sitä pohjoisemmaksi en mennyt, mutta muiden syiden perusteella olen kuitenkin vakuuttunut, että maa oli jään peittämä, kuten oma maammekin, josta siitä löytyy jälkiä niinkin etelässä kuin New Yorkissa.

”Emme löytäneet merkkiäkään laajemmasta vajoamisesta koko seudussa, joka seikka heittää täällä kaikkeen uutta valoa.

”Trebizondissa, Mustanmeren rannalla, oli todistuksia siitä, että siellä on tapahtunut 700 jalan vajoaminen. Kallioilla olleet sorakerrostumat todistivat sen.

”Keski-Turkestanissa vesijoukot saavuttivat suurimman korkeutensa, sillä siellä huomasimme näitä kerrostumia yli 2000 jalan korkeudella vedenpinnasta.

”Etelä-Venäjä on peittynyt samanlaiseen mustamulta kerrostumaan kuin mitä löysimme Turkestanissa.

”On olemassa myös muita todistuksia siitä, että vesi peitti tämän osan maapalloa. Eräs näistä on se, että Siperian Baikal-järvessä, joka on 1600 jalkaa ylempänä merenpintaa, on hylkeitä. Hylkeet, joita löysimme, ovat arktisia lajeja, ja ovat samaa lajia kuin Kaspian merestä löydetty.

”Ainoa mahdollinen selitys tähän on, että ne jäivät sinne, kun vesi pakeni. Merkillisin löytö kaikista oli kenties se, joka tehtiin Kievin kaupungin luona lähellä Nippur-jokea, josta löydettiin kiviaseita 53 jalan syvyydestä mustamullan kerroksen alta, mikä osoittaa veden tulleen vasta ihmisen esiintymisen jälkeen maan päällä.

”Tämä teki meille mahdolliseksi päätellä tämän laskeuman iän. Se osoittaa, että ihmisen saapumisen jälkeen Trebizondin luona maa on laskenut 750 jalkaa ja Etelä-Turkestanissa oli vettä yli 2000 jalkaa. Löydetyt aseet olivat niiden kaltaisia, joita Pohjois-Amerikassa valmistettiin ennen jääkautta, mikä antaa hyvän syyn uskoa, että maankamاران laskeuma siellä sattui samaan aikaan kuin jäävyöry täällä (Pohjois-Amerikassa).

”Tämä oli itse asiassa vedenpaisumus.”

Jehova, joka tunsu lopun alusta alkaen, asetti ihmisen maan päälle sellaisena aikana, jolloin viimeinen ”rengas” tuli alas vedenpaisumuksena juuri oikeana aikana hävittääkseen Nooan päivien turmeltuneen suvun ja alkaakseen uuden talouden, jota Raamattu nimittää ”nykyiseksi pahaksi maailmaksi.” Vesikehyksen poistaminen ei ainoastaan saanut aikaan vuodenaikojen, kesän ja talven, vaihtelua ja avannut tietä rajuille myrskyille, vaan se teki mahdolliseksi myös sateenkaaren, joka ensimmäisen kerran näkyi vasta vedenpaisumuksen jälkeen, koska sitä ennen auringonsäteet eivät voineet suoraan tunkeutua pilviverhon läpi antamaan sateenkaari-ilmiötä. — 1 Moos. 9:12-17

Sen jälkeen kun yllä oleva oli kirjoitettu, löysimme seuraavan lyhykäisen esityksen, jonka Prof. Vail itse on kirjoittanut ”The Scientific American” lehteen:

”Tuo jäihin jäänyt mammutti

”The Scientific American lehden toimittajalle

”Suurella mielenkiinnolla olen lehdessänne 12. huhtikuuta lukenut uutisen, että tri Herz on äskettäin löytänyt jäätyneessä tilassa olevan mammutin ruumiin Itä-Siperian jääseuduilla. Tämä näyttää minusta olevan suuriarvoisempi kuin ”ruusutimantti” geologien tiellä. Siinä on mitä varmin todiste sen oletuksen puolesta, että kaikki jääkaudet ja vedenpaisumukset, jotka konsanaan ovat maan päällä olleet, ovat johtuneet alkuaikaisten maahöyryjen karttuvista ja toisiaan seuraavista alas syöksymisestä, jotka höyryt silloin ympäröivät kiertotähteämme samoin kuin Jupiter ja Saturnus tähtien höyrypilvet ympäröivät näitä taivaankappaleita nykyään.

”Sallikaa minun lausua geologitovereilleni se oletus, että maata ympäröivien vesihöyryjen jäännöksistä on saattanut kaareutua maan ympäri taivaanlakena Jupiterin renkaiden tavoin aivan myöhäisinä aikoina geologian kannalta katsottuna. Sellaisten höyryjen on täytynyt tulla alas pääasiallisesti napa-alueilla, jossa ne tapasivat vähimmin vastustusta ja jossa maan vetovoima oli suurin, ja varmastikin ne tulivat alas mahdottomana maan avaruuden lumena. Sellainen taivaanlaki, eli katos, on täytynyt lauhduttaa ilmanalan napoihin asti ja siten hankkinut laidunruokaa arktisen seudun mammutteille ja sen kaltaisille — tehden maan katolliseksi kasvihuoneeksi. Jos myönnämme tämän, emme ollenkaan saata ajatella minkäänlaisia rajoja taivaasta alas syöksyviin lumivyöryihin nähden ja niiden kykyyn hävittää kokonainen maailma rehevine elämän muotoineen. Näyttää siltä, että Tri Herzin mammutti samoin kuin monet muut, joita on löydetty haudattuina jäätiköihin ja joilla on ollut sulamatonta rehua vatsassaan, todistaa, että äkillinen, valtava lumisade yllätti sen. Tässä tapauksessa, kun eläimellä oli sulamatonta ruohoa suussaan, se epäilemättä kertoo meille, että se on yhtäkkisesti paleltunut kuoliaaksi ja hautautunut lumeen. Jos tämä myönnetään oikeaksi, meillä on tässä kyllin riittävä jäälumien lähde, ja voimme ilolla jättää epätieteellisen oletuksen, että maa jäähtyi saadakseen sillä tavoin jäänsä ja lumensa, sen sijaan, niin kuin minä näen asian, se sai lumensa ja jäähtyi.

”Tulikautena meret nousivat pilviin asti, mukanaan mahdoton määrä kivennäis- ja metalliainesta; ja jos yhdyimme siihen ajatukseen, että nämä höyrymäärät muodostivat rengasmaisen

järjestelmän, ja aikojen kuluessa palasivat maan päälle valtavissa määrissä, joidenkin leijaillessa ilmakehän yläpuolella aina ihmisaikakauteen asti. voimme silloin selittää monta asiaa, jotka nyt ovat hämäriä ja mutkallisia.

”Jo niinkin kauas ajassa taaksepäin, kuin 1874, julkaisin muutamia tällaisia ajatuksia lentokirjasessa siinä toivossa, että 20. vuosisadan ajattelijat katsoisivat niihin, että tuon taas esille ns. höyrypilviopin.

”Isaac N. Vail”

Luomisviikko

Kun nyt olemme luoneet tämän yleiskatsauksen luomiseen, tahdomme kääntyä kertomukseen 1. Mooseksen kirjassa, ja koettaa saada yllä olevat esitykset sopusointuun sen lausuntojen kanssa. Ensiksi huomaamme, että luomisviikko jaetaan neljään osaan: 1) Kaksi päivää eli aikakautta (laskuissamme $2 \times 7000 = 14000$ vuotta) käytettiin järjestämään ja valmistamaan maata eläinkunnalle. 2) Seuraavat kaksi päivää eli aikakautta (laskujemme mukaan toiset $2 \times 7000 = 14000$ vuotta) olivat tarkoitettut tuottamaan kasveja ja alhaisempia elämänmuotoja — kuoriaiseläimiä ym. — sekä kalkkikiven, kivihiilen ja muiden kivennäisten muodostamista varten. 3) Sitä seuraavat kaksi aikakausi-päivää (laskuissamme $2 \times 7000 = 14000$ vuotta) käytettiin elävien olentojen luomiseen, jotka liikkuvat — meressä ja maalla — kasvillisuuden ym. yhä edelleen lisääntyessä, kaikki valmistuksena ihmisen hyödyksi, joka oli Luoiansa maallinen kuva, ”kirkkaudella ja kunnialla seppelöity”, ja josta tulisi maan kuningas. 4) Ihmisen luominen, lopullinen työ, tapahtui kuudennen päivän lopulla, ja seitsemännen päivän alussa, niin kuin on kirjoitettu: ”Ja Jumala päätti seitsemäntenä päivänä työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi.”

Kaksi luotettavaa todistusta

Prof. Silliman selittää:

”Jokainen suuri piirre kiertotähden (maan) rakenteessa on sopusoinnussa sen järjestyksen kanssa, josta pyhä historia kertoo... Tämä historia (Raamattu) antaa meille kuvauksen, joka on yhtä tärkeä tieteelle kuin uskonnollekin; ja kiertotähdessä itsessään löydämme todistuksen, että (Raamatun) kertomus on totta.”

Viitaten luomiskertomukseen 1. Mooseksen kirjassa prof. Dana selittää:

”Siinä, että asiat kerrotaan juuri tässä järjestyksessä, emme ainoastaan huomaa sen tapaista järjestystä, johon tullaan tieteellistä tietä, vaan tapaamme myös järjestelmällisen toimenpiteen ja kauas ulottuvan ennustuksen, jota filosofia ei olisi voinut keksiä, vaikka se olisi ollut kuinkakin tietoinen.”

Hän jatkaa edelleen:

”Kukaan ihminen ei omin silmin todistanut tapahtumia; eikä kukaan Ihminen maailman aikaisempina kausina, ellei hän olisi ollut varustettuna yliluonnollisella älyllä, olisi voinut keksiä sellaista järjestelmää, tai asettaa auringon, maan valolähteen, luomista niin kauas valon luomisen jälkeen, kuin neljänteen päivään; ja mikä on yhtä omituista, asettaa auringon luominen kasvien ja eläinten luomisen väliin, niin tärkeitä kuin se onkin molemmille; eikä kukaan olisi voinut saavuttaa sellaista syvää filosofiaa, joka ilmenee koko suunnitelmassa.”

Ensimmäinen luomispäivä

”Ja Jumalan henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: 'tulkoon valkeus', ja valkeus tuli.”

Valon luonnetta ja aineellista alkulähdettä on tähän asti ainoastaan vaillinaisesti ymmärretty — vielä ei ole saatu tyydyttävää ratkaisua kysymykseen, Mitä valo on? Tiedämme sen kuitenkin olevan mitä tärkeintä koko luonnossa; emmekä ihmettele, että Jumala asetti sen ensimmäiseksi järjestyksessä, kun tuli aika Jumalan voimalle vaikuttaa autioon ja tyhjään maahan valmistukseen sitä ihmiselle. Se Jumalan voiman toiminta, joka mainitaan sanalla ”liikkui”, näyttää tarkoittavan elähdyttämistä, mahdollisesti sähköisten voimien ja valon, kuten revontulien, avulla. Mahdollista on myös, että energia syöksi alas muutamia noista suunnattoman suurista vesi- ja kivennäispitoisista renkaista, ja siten valo ja pimeys, päivä ja yö, saatettiin erottaa toisistaan, vaikkei aurinkoa, kuuta eikä tähtiä näkynyt vähääkään vahvojen renkaiden läpi, jotka yhä ympäröivät maata.

”Ja tuli ehto, ja tuli aamu, ensimmäinen päivä.” Aivan niin kuin oli hebrealaisten aurinkopäivien laita, niin oli myös näiden aikakausipäivien: ilta tuli ensin, vähitellen toteuttaen Jumalan tarkoituksen, kunnes se oli kokonaan täyttynyt, kun toinen 7000-vuotispäivä, joka oli määrätty toisen työn suorittamista varten, alkaisi pimeydessä ja sitten etenisi täydellisyyteen. Tätä aikakautta eli päivää tiede nimittää atsoiksiseksi, eli elottomaksi, aikakaudeksi.

Toinen luomispäivä

”Ja Jumala sanoi: 'Tulkoon taivaanvahvuus vetten välille eroittamaan vedet vesistä.' Ja Jumala teki taivaanvahvuuden (ilmakehän) ja erotti vedet, jotka olivat taivaanvahvuuden alla, vesistä, jotka olivat taivaanvahvuuden päällä... Ja Jumala kutsui vahvuuden (ilmakehän) taivaaksi.”

Tämä toinen 7000-vuotispäivä käytettiin yksinomaan ilmakehän tuottamiseen. Se valmistui nähtävästi täysin luonnollisella tavalla, niin kuin useimmat muutkin Jumalan ihmeelliset työt, kuitenkin hän on ne keksinyt, järjestänyt ja luonut. Kun vesi ja kivennäispitoinen ”rengas” tuli alas tehden mahdolliseksi valon tunkeutumisen maahan ensimmäisenä aikakausi-päivänä, alas syöksyvät vesijoukot saavuttivat kiehuvan kuuman maan sekä sen kiehuvat ja höyryävät pintavedet siten mahdollisesti tuottaen erilaisia kaasuja, jotka kohotessaan muodostivat ikään kuin patjan, ”taivaanvahvuuden”, ilmakehän, maan ympäri, ja kannatti jäljellä olevia ”vesirenkaita” erillään maasta. Tämäkin ”päivä” olisi, niin kuin Raamattu näyttää, kuulunut atsoiseen, elottomaan, aikakauteen; mutta geologia kieltää tämän väittäen, että vuorissa, jotka muodostuivat tänä aikakauteena, on jälkiä matelijoista ja suunnattomista kuoriaismääristä, joiden jäännökset näkyvät suurissa kalkkikivikerroksissa. Geologit kutsuvat tätä alkuelämän paleotsooiseksi aikakaudeksi — siluuriseksi aikakaudeksi. Tämä ei ole ristiriidassa Raamatun kertomuksen kanssa, joka ainoastaan jättää mainitsematta nämä alimmat elämänmuodot.

Ilta ja aamu — toinen päivä — päättyi, kun Jumalan tarkoitus sen suhteen oli täydelleen toteutunut; pilvien ja höyryjen ym. erottaminen maan pintavesistä ilmakehän avulla.

Kolmas luomispäivä

”Ja Jumala sanoi: 'kokoontukoot vedet, jotka ovat taivaan alla, yhteen paikkaan, niin että kuiva tulee näkyviin.' Ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui kuivan maaksi, ja paikan, missä vedet olivat kokoontuneet, hän kutsui mereksi. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja Jumala sanoi: 'kasvakoon maa vihantaa, ruohoja, jotka tekevät siementä, ja hedelmäpuita, jotka lajiensa mukaan kantavat maan päällä hedelmää, jossa niiden siemen oli. Ja Jumala näki, että se oli hyvä.’”

Tämän kertomuksen geologia vahvistaa täydelleen. Se esittää meille, että sitä mukaa kuin maankamara jäähtyi, vesijoukkojen paino vaikutti niin, että se tuli kuoppaiseksi ja epätasaiseksi – useat osat painuivat alas ja muodostivat merten syvyydet, muiden osien sitä vastoin noustessa ylös ja muodostaessa vuorijonon – ei yhtäkkisesti, vaan vähitellen vuorijonon toisensa jälkeen. Meidän ei tarvitse olettaa, että kaikki nämä muutokset olisivat tapahtuneet niinä 7000 vuotena, jotka muodostivat tämän kolmannen luomispäivän. Todennäköisempää on, että kasvillisuuden alkamiselle välttämätön valmistustyö ainoastaan alkoi mainittuna aikakautena; sillä geologit ovat ilmeisesti oikeassa väittäessään, että useita suuria tämän tapaisia muutoksia on tapahtunut verrattain myöhäisinä aikoina. Jopa viimeksi kuluneella vuosisadalla meillä on ollut pieniä esimerkkejä tästä voimasta; emmekä ihmettele, jos saamme muutamina lähivuosina kokea lisää luonnonmullistuksia; sillä me olemme nyt joutuneet toiseen murrosaikaan – tuhatvuotisvaltakunnan aikakauden alkuun, joka vaatii muuttuneita olosuhteita.

Kun vesi valui meriin, kasvit tulivat esiin – kukin omassa luokassaan, eli lajissaan, sisältäen siemenen jatkaakseen ainoastaan omaa lajiensa. Tämä asia on niin kumoamattomasti määrätty Luojan laeilla, että vaikka viljelytaito voi tuottaa ja tuottaakin täydellisiä muunnoksia, se ei kuitenkaan kykene muuttamaan lajia. Kasvikunnan eri perheitä ei voida sekoittaa keskenään sen enempää kuin eläinkunnankaan eri perheitä. Tämä osoittaa suunnitelmallisuutta – ei ainoastaan Luojan olemassaoloa, vaan myös hänen älykkyyttään.

Geologia on yhtäpitävä Raamatun kanssa siinä, että kasvit edelsivät korkeampia eläinmuotoja. Lisäksi se on yhtä mieltä siinä, että tämä varhaisen ajan kasvillisuus oli erittäin rehevää, – että sammaleet, saniaiset ja viiniköynnökset kasvoivat mahdolloman paljon suuremmiksi ja joutuisammin kuin nyt, koska ilma oli äärimmäisen täynnä hiili- ja typpikaasuja – siinä määrin etteivät hengittävät eläimet olisi voineet elää. Kasvit, jotka nykyään saavuttavat ainoastaan muutaman tuuman tai jalan korkeuden jopa päiväntasaajan luona, saavuttivat silloin 40-80 jalan korkeuden, ja olivat joskus 2 tai jopa 3 jalkaa läpimitaltaan, kuten fossiiliset kivettymät todistavat. Niissä olosuhteissa, jotka näillä kasveilla tiedetään olleen, ne eivät ainoastaan kasvaneet mahdolloman suuriksi, vaan myös kasvun täytyi olla erittäin nopeaa.

Geologien väitteen mukaan tänä aikakautena muodostuivat kivihilikerroksemme: kasvit ja sammaleet, joilla oli suuri yhtymistaipumus hiilidioksidikaasun kanssa, varastoitivat hiilen itseensä muodostaen kivihiiiltä, siten valmistaen nykyiset kivihilikerrostumat ja samalla puhdistaan ilmakehää myöhempien aikakausi-päivien eläinkunnalle. Nämä suunnattoman suuret turvesuot ja sammalkerrokset peittyivät vuorostaan hiekalla, savel-

la ym., joita huuhtoutui niiden yli maanpinnassa tapahtuneiden uusien kohoutumisten ja laskeutumisten vuoksi, hyökyaaltojen ja muiden taivaanvahvuuden yläpuolelta alas syöksyvien vesirenkaiden vuoksi. Käytännössä sama toiminta on täytynyt uudistua usein, sillä tapaamme päälletysten useita kivihiihkerroksia, joiden välissä on erilaisia savi-, hiekka-, kalkkikivi- ym. kerrostumia.

Kolmannen 7000-vuotispäivän ilta ja aamu toimittivat osansa maailman valmistumisessa, Jumalan suunnitelman mukaisesti. Geologiassa tätä ”päivää” nimitetään hiilikaudeksi sen kivihiihi-, maaöljy- ym. kerrostumien vuoksi.

Neljäs luomispäivä

”Ja Jumala sanoi: 'tulkoon valot taivaanvahvuuteen erottamaan päivää yöstä, ja olkoot ne merkkeinä osoittamassa aikoja, päiviä ja vuosia. Ja olkoot valona taivaanvahvuudella paistamassa maan päälle.' Ja tapahtui niin: Jumala teki [hebr. saattoi ne loistamaan] kaksi suurta valoa, suuremman valon hallitsemaan päivää [osoittamaan päivän aikaa] ja pienemmän valon hallitsemaan yötä, sekä tähdet.”

Yhden aikakausi-päivän aikaansaannoksia jatkettiin seuraavana, ja voimme oikeudella olettaa, että ensimmäisen päivän valo erottui yhä selvemmin seuraavina kahtena päivänä, kun rengas toisensa jälkeen tuli alas vesistä vahvuuden yläpuolella, sen alapuolella oleviin vesiin, kunnes neljäntenä aikakausi-päivänä aurinko, kuu ja tähdet alkoivat näkyä – ei kuitenkaan niin selvästi kuin ne nyt näkyvät kirkkaalla taivaalla, vaan vedenpaisumuksen jälkeen Nooan aikana, kun viimeinen ”rengas” oli syöksynyt alas; mutta ne saattoi kuitenkin erottaa selvästi läpikuultavan vesihunnun läpi, samoin kuin nyt sumuisena päivänä tai yönä. Aurinko, kuu ja tähdet olivat kauan loistaneet maata ympäröivään huntuun, mutta nyt oli tullut aika näiden valojen taivaan laella tulla näkyviin; antaa päivien – jotka ennen erottuivat ainoastaan himmeän harmahtavana valona, samanlaisen kuin huomaamme sateisena aamuna, jolloin aurinko, kuu ja tähdet ovat näkymättömissä pilvien vuoksi – tulla selvemmin erotettaviksi, jotta päivän kierto radallaan ilmaisi ajan ihmisille ja eläimille, kun ne luotiin, ja samalla alkaisi hapettamaan ilmaa, valmistakseen sen hengittäviä eläimiä varten. Myöhemmin samana 7000-vuotispäivänä ilmestyvät myös kuu ja tähdet – vaikuttamaan vuorovesiin ja ollakseen valmiina osoittamaan aikaa yöllä ihmisen hyödyksi.

Meidän ei pidä luulla, että kasvikunnan kehitys lakkasi neljäntenä päivänä, vaan pikemmin että se jatkui edelleen – auringon ja kuun lisääntyvän vaikutuksen auttaessa tuottamaan yhä useampia eri lajeja heinäkasveja, pensaita ja puita. Geologia osoittaa myös edistysaskeleita tällä aikakaudella – hyönteisiä, simpukoita, rapueläimiä jne. Kivihiihkerroksista on löydetty myös kalanruotoja ja suomuja; mutta tämä ei sekoita järjestystä, sillä kivihiihkerrostumien muodostuminen jatkui selvästi vielä kolmannenkin päivän jälkeen – ulottuen siten aina matelijakauteen asti. Tämä ”päivä” vastaa lähimmin sitä aikaa, jota geologia nimittää triaskaudeksi. Neljäs 7000-vuotispäivän ehto ja aamu, 28000 vuotta, oli kulunut loppuun tämän työn alkamisesta, todistaen suurta maan valmistamista ihmistä varten.

Viides luomispäivä

"Ja Jumala sanoi: 'viliskööt vedet eläviä olentoja, ja lentäkööt linnut maan päällä, taivaan-vahvuuden alla.' Ja Jumala loi suuret merieläimet ja kaikkinaiset liikkuvaiset, vesissä vilisevät elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, ja kaikkinaiset siivekkäät linnut, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä."

Kuinka lämpimät meret maan päällä silloin vilisivät eläviä olentoja, maneerista valas-kalaan asti, voimme aavistaa siitä, kuinka runsaasti elämää tänä päivänä on lämpimissä eteläisissä merissä. Matelijat, jotka elivät vuoroin vedessä vuoroin maalla, kuuluivat myös tähän aikaan, jolloin nykyiset mantereet ja saaret vähitellen kohosivat ja jälleen vajosivat, suurempien tai pienempien alas syöksyvien vesirenkaiden tulviessa, väliin suurien merenaaltojen huuhtoessa niitä. Ei ole ihme, että kuoriaisten ym. jätteitä löydetään korkeimmilta vuorilta. Eikä ihme, että valtavia kalkkikivikerrostumia kaikissa maailman osissa nimitetään joskus "kuoriaisten hautausmaiksi", koska ne lähes yksinomaan muodostuvat kuorien rykelmästä. Mikä vilinä mahtoikaan olla, kun nämä lukemattomat pienet olennot syntyivät, ja kuolivat jättäen jäljelle pienen kuorensa! Me luemme, että Jumala siunasi heidät ja käski heidän lisääntyä. Niin, jopa niinkin alhainen ja lyhytaikainen olemassaolo on suosio, siunaus.

Älkäämme kiistelkö enemmästä kuin mitä Raamatun kertomus vaatii. Raamattu ei sano erikseen, että Jumala loi yksitellen valtavat määrät kala- ja matelijalajeja; vaan ainoastaan, että Jumalan henki eli vaikutus liikkui, ja Jumalan tarkoituksen mukaisesti meri tuotti erilaiset olentonsa. Tapahtumasarjaa ei ole kerrottu — jotkut lajit ovat voineet eri olosuhteiden vallitessa, kehityksen kautta, muuttua toiseksi lajiksi; tai samasta alkupe-räisestä alkulimasta on voinut kehittyä erilaisia luomuksia, riippuen olosuhteista. Kukaan ihminen ei tiedä, ja sen tähden on epäviisasta olla asiasta ylen varma. Meidän ei kuulu vastustaa sitäkään, että alkulima on mahdollisesti voinut syntyä paleotsooisessa lietteessä kemiallisen toiminnan kautta näiden suuresti kivennäispitoisten merien vedessä. Pidäm-me kiinni ainoastaan siitä, että kaikki mikä on olemassa, on tulos Jumalan aikomuksesta ja järjestelystä, ja on siten hänen luomansa, mitä keinoja ja aseita hän sitten lienee käyttä-nytkin. Ja me pidämme kiinni siitä, että tämä ilmenee luonnon tosiseikoissa, samoin kuin 1. Mooseksen kirjan kertomuksessa — että kuinka meren elävät liene tuotettukin, ne tehtiin sellaisiksi kuin ne nyt ovat, kukin lajiinsa mukaan — joiden lajien rajoja ei voida ylittää. Tämä on Jumalan työ, minkälaisten keinojen kautta lie suoritettukin.

Tämä päivä eli aikakausi vastaa täsmälleen sitä aikaa, jota tiede nimittää matelijakau-deksi. Ehtoo ja aamu — viides päivä — 35000 vuotta tämän työn, maan järjestämisen ja valmistamisen alkamisesta ihmisen kodiksi ja valtakunnaksi.

Kuudes luomispäivä

"Ja Jumala sanoi: 'tuottakoon maa elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, karjaeläimet ja matelijat ja metsäeläimet, lajinsa mukaan.' Ja tapahtui niin. Ja Jumala teki metsäeläimet, kunkin lajinsa mukaan, ja karjaeläimet, kunkin lajinsa mukaan, ja kaikki maan matelijat, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä."

Tähän aikaan alkoivat olosuhteet täällä maan päällä asettua; maan kuoren paksuus oli kasvanut satoja metrejä hiekan, saven, kuorien ja kivihiilen kerrostumista, ja erilaiset mineraalit kerääntyivät, jotkut maanjäristysten aiheuttamista kivivyöryistä, toiset ”renkaista”, jotka kerran olivat ympäröineet maata, ja toiset taas eläinten ja kasvien jätteistä; sen lisäksi maan on täytynyt melkoisesti jäähtyä näinä 35000 vuotena. Riittävän suuri osa maanpintaa oli nyt merenpinnan yläpuolella, ja vuorijonot ja laaksot olivat kuivuneet tarpeeksi ollakseen valmiina alemmille eläimille, jotka jaetaan tässä kolmeen lajiin: 1) maamatelijat, kylmäveriset, hengittävät olennot — sisiliskot, käärmeet jne.; 2) maan eläimet, eli villieläimet; 3) karja- eli kotieläimet, jotka olivat erityisesti soveliaat ihmisen seuralaisiksi. Luultavasti tähän aikaan ilma puhdistettiin aineksista, jotka olivat sopimattomat hengittäville eläimille; kivihiilikauden rehevä kasvullisuus imi itseensä nämä ainekset, aivan kuten pienet kuoriaiset imivät meristä itseensä ylimääräiset hiilivedyt, valmistuksena hengittäville merieläimille.

Tässä on jälleen muistettava, ettei meidän tarvitse turhan tähden väitellä kehitysoopin kannattajien kanssa. Me myönnämme, että jos Jumala näki hyväksi, on hän voinut tuottaa erilaisia eläinlajeja kehityksen kautta lajista toiseen, tai hän on voinut kehittää kunkin lajin erikseen alkulimasta. Me emme tiedä, kumpaa tapaa hän käytti, sillä sitä ei ole ilmoitettu Raamatussa eikä kallioissa. Kuitenkin on selvästi ilmoitettu, että millä tavalla Jumala lienee on nähnyt hyväksi toimittaa sen, hän on määrännyt eläinlajit, ”lajinsa mukaan”, sellaisella tavalla, etteivät ne muutu — sellaisella tavalla, ettei mikään inhimillinen älykkyys ole onnistunut muuttamaan niitä. Tässä on järkevän Luojan kättensä töihin painama leima; sillä jos ”luonto” eli ”sokea voima” olisi ollut luoja, saisimme yhä nähdä sen sokeasti toimittavan tehtäväänsä, väliin eteenpäin, väliin taaksepäin; silloin emme tapaisi sellaista muuttumatonta määräystä lajeihin nähden, kuin me nyt näemme kaikkialla luonnossa.

Me saatamme syyllä otaksua, että Jumala loi miehen aivan kuudennen aikakausipäivän lopulla; sillä hänet luotiin viimeiseksi, ja aivan selvästi sanotaan, että Jumala päätti luomistyönsä, ei kuudentena, vaan ”seitsemäntenä päivänä” — miehen jakaminen kahteen persoonaan, kahteen sukupuoleen, oli selvästi viimeinen teko.

”Ja Jumala sanoi: 'tehkäämme ihminen meidän kuvaksemme, kaltaiseksemme; ja vallitkoot he meren kalat ja taivaan linnut ja karjaeläimet ja koko maan ja kaikki matelijat, jotka maassa matelevat.' Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heitä, ja Jumala sanoi heille: 'olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi; ja vallitkaa meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet.’”

Edellä esittämämme huomiomme valossa, että Raamatun kieliasu ei kiellä sitä mahdollisuutta, että kasvit, vesieläimet ja maaeläimet suuremmaksi tai pienemmäksi osaksi luotiin kehityksen kautta eri lajeissansa, saattaa olla paikallaan huomauttaa, kuinka ihmisen luomiseen viitatessa on käytetty aivan erilaista kieltä. Viimeksi mainittu on tarkka selitys Jumalan luomisvoiman toiminnasta, kun sitä vastoin kertomus toisten luotujen synnystä ei puhu siitä, vaan ennemmin se viittaa kehitykseen:

”Ja maa tuotti vihantaa...”

”Tuottakoon maa elävät olennot...”

Luomisesta on kaksi kertomusta – olemme juuri tarkastelleet toista, joka käsittelee asioita lyhykäisesti ja järjestyksessä aikaan nähden; ja toinen kertomus seuraa 1 Moos. 2:4-25. Toisin sanoen lukuja ei ole jaettu oikein – molempien kertomusten olisi pitänyt muodostaa yksi luku. Toinen on ensimmäisen yksityisseikkojen selostus. ”Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa” siitä ajasta lähtien, jolloin ei vielä ollut yhtäkään kedon pensasta tai ruohoa. Ensimmäinen ja tärkein kertomus käyttää sanaa ”Jumala” puhuessaan Luojusta; ja toinen selittävä kertomus osoittaa että se oli Jehova Jumala, joka suoritti koko työn – ”sinä päivänä”, jolloin Herra Jumala teki maan ja taivaan” (engl. Raamattu); tässä käsittää sana ”päivä” vielä pitemmän aikakauden, kaikki ylempänä luetellut kuusi luomispäivää.

Sana Jumala ensimmäisessä luvussa johtuu tavallisesta hebrealaisesta sanasta ”elohim”, joka on monikkomuoto ja voidaan kääntää sanalla ”jumalat”, joka merkitsee, niin kuin aikaisemmin olemme osoittaneet (Raam.tutk. 5. osa), ”mahtavia.” Isän ”aino-syntyinen” oli varmasti hänen toimeenpaneva edustajansa tämän luomistyön suorittamisessa, ja hänellä on voinut olla yksityiskohtien suorittamisessa apulaisina suuri joukko enkeleitä, joihin tässä niin kuin muuallakin Raamatussa voidaan soveltaa sanaa ”elohim.” On siis aivan paikallaan, että jälkimmäinen selittävä kertomus kiinnittää huomionsi siihen tosiasiaan, että Jehova, kaikkien Isä, oli Luoja, ketkä sitten hänen kunnioitetut edustajansa ja aseensa liene olleetkaan. Saattaa olla paikallaan, että tässä tutkimme toisessa kertomuksessa lisättyjä kohtia ihmisen luomiseen nähden. Siellä sanotaan:

”Herra (Jehova) Jumala teki maan tomusta ihmisen, ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu.”

Jumala kirkastettiin kaikkien aikaisempien tekojensa ja jokaisen luomuksensa kautta, kuinka vähäpätöinen se sitten olikin, vaikkakaan kukaan niistä ei voinut kiittää tai arvostaa häntä, tai voinut edes oppia tuntemaan häntä. Jumala oli nähnyt tämän kaiken ennalta ja valmisti kaiken ihmistä varten, jonka hän aikoi tehdä maallisen luomistyönsä huipunäytteeksi. Ihmisestä ei sanota niin kuin merieläimistä, ”Viliskööt vedet eläviä olentoja”, eikä niin kuin alemmista maaeläimistä, ”Tuottakoon maa”; mutta päinvastoin on ihmisestä sanottu, että hän oli Tekijänsä erityinen luomus, tehty Jumalan kuvaksi. Sillä ei ole merkitystä, ymmärrämmekö Elohimin jumalten kuvaksi tai Jumalan kuvaksi, sillä eivätkö Elohimit olleet ”Jumalan poikia” ja hänen kuviaan siveelliseen moraaliin ja älykkyyteen nähden?

Älkäämme ajatelko, että tämän ”kuvan” tarkoittavan ruumiillista muotoa; vaan mieluummin siveellistä ja älyllistä yhtäläisyyttä suuren Hengen kanssa, yhtäläisyyttä, joka oli muotoiltu sopimaan ihmisen maallisten elinolojen ja luonteen kanssa. ”Kaltaisuus” epäilemättä liittyy ihmisen herruuteen – hänen piti olla maan ja sen luomusten kuningas, samoin kuin Jumala on koko maailmankaikkeuden Kuningas. Tässä on taistelutanner Jumalan sanan ja ns. nykytieteen välillä, jota palvelee koko maailma, etenkin oppineet – niihin laskettuna johtavat miehet kaikissa jumaluusopillisissa oppilaitoksissa ja huomattavien uskontokuntien edustajat – kumartaen tieteen Jumalaa, jota nimitetään ”Kehitykseksi.” Nämä kaksi oppia ovat suorassa ristiriidassa toistensa kanssa: jos kehitys-

oppi on oikea, silloin on Raamattu valhetta alusta loppuun; mutta jos Raamattu on tosi, niin kuin me väitämme, silloin on kehitysoppi aivan väärässä kaikissa johtopäätöksissään ihmisen suhteen.

Ainoastaan 1. Mooseksen kirjassa esiintyvä kertomus ihmisen luomisesta Jumalan kuvaksi ei ratkaise asiaa, niinkin voimakkaat kuin Raamatun julistukset ovat; koko Raamattu tukee kertomusta 1. Mooseksen kirjassa, ja se seisoo tai kaatuu sen kanssa. Sillä jos ihminen olisi luotu muunlaiseksi kuin puhtaaksi, täydelliseksi ja hyvin varustetuksi henkisiin kykyihin nähden, häntä ei todellakaan olisi voitu nimittää ”Jumalan kuvaksi”; eikä hänen Luojansa myöskään olisi voinut asettaa häntä koetukselle Eedenissä koetellakseen hänen soveliaisuuttaan iankaikkiseen elämään; eikä hänen tottelemattomuuttaan hänen syödessään kiellettyä hedelmää olisi voitu laskea synniksi ja rangaistavaksi teoksi, niinkin se oli, kuolemalla rangaistavaksi; eikä olisi ollut välttämätöntä lunastaa häntä tästä tuomiosta.

Raamattu opettaa lisäksi, että ”ihminen Kristus Jeesus” oli ”antilytron”, lunastushinta (eli vastaava hinta) ensimmäisen ihmisen synnistä, ja sen tähden häntä täytyy pitää esimerkkinä, eli kuvana siitä, minkälainen ensimmäinen ihminen oli, ennen kuin hän teki syntiä ja tuli Jumalan kuolemantuomion alaiseksi.

Tiedämme myös, että meidän aikanamme on, niin kuin menneinäkin aikoina on ollut, monta jaloa, luonnollista ihmistä, jotka Jumala kuitenkin julistaa syntisiksi, ja sellaisina Jehova ei heitä hyväksy, elleivät he katuvinan tule hänen luokseen Kristuksen uhrin ansion kautta ja ota vastaan hänen anteeksiantoaan. Kaikista, jotka siten tulevat Jumalan luokse, sanotaan, että he ainoastaan hänen armonsa perustuksella ja Kristuksen vanhurskauden vaipan peittäminä saattavat seisoa hänen edessään. Ja meille kerrotaan, että lopputuloksena täytyy olla ylösnousemus tai ennalleenasettaminen täydellisyyteen, ennen kuin kukaan saattaa henkilökohtaisesti ja täydellisesti olla Luojan hyväksymä. Ja kuitenkin juuri tämä sama Luoja seurusteli Aadamin kanssa ennen hänen rikostaan, ja nimitti häntä pojakseen, ja joka julistaa, että Adam ja me, hänen lapsensa, tulimme ”vihan lapsiksi” ja jouduimme tuomion alaisiksi synnin tähden, jota Adamilla ei ollut, kun hänet luotiin ”Jumalan pojaksi.” – Luuk. 3:38

Niin totta kuin Jumala muinoin on ”puhunut pyhään profeettainsa suun kautta” tulevasta tuhatvuotiskaudesta, ”kaiken ennalleenasettamisen ajoista,” yhtä varmasti on kehitysoppi jyrkässä ristiriidassa sen kanssa, mitä Jumala on puhunut kaikkien pyhään profeettain kautta. Sillä jos kehitysoppi olisi oikea, silloin ennalleenasettaminen olisi kaikkea muuta kuin siunaus ihmisluvulle, sehän päinvastoin olisi suuri vääryys sitä kohtaan. Jos ihminen sokean voiman avulla tai muiden kehitysmenetelmien kautta on kömpinyt ylös pitkällisten ja vaivalloisten ponnistusten kautta alkulimasta osteriksi, osterista kalaksi, kalasta matelijaksi, matelijasta apinaksi, apinasta alhaisimmalla asteella olevaksi ihmiseksi ja sitten sellaiseksi kuin me nyt olemme, se olisi hirvittävä vahinko ihmisluvulle, jos Jumala asettaisi sen ennalleen siihen tilaan, jossa ensimmäinen ihminen oli, tai mahdollisesti veisi ennalleenasettamisen vielä edemmäksi – takaisin alkulimaan. Tässä asiassa ei ole mitään välitietä; ja mitä pikemmin Jumalan lapset määräävät kantansa sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa, sitä parempi heille, ja sitä varmemmat he

saattavat olla siitä, ettei heidän tarvitse langeta johonkin oppiin, joka kieltää sovituksen, ja kehitysoppeihin, jotka nyt ovat niin yleisiä ja jotka pyrkivät, jos mahdollista, eksyttämään valitutkin. Anna Jumalan olla totinen, vaikka se todistaisi jokaisen kehitysoopin kannattajan valehtelijaksi. — Room. 3:4

Emme voi tässä syventyä Aadamien luomisen yksityiskohtiin, tai pohtia hänen elimistöään eli ruumiistaan, hänen henkeään eli hengitystään, ja kuinka nämä molemmat yhdessä muodostivat hänestä elävän olennon eli sielun. Olemme käsitelleet tätä toisessa yhteydessä (Raam.tutk. 5. osa).

Ihmisten lisääntymisellä jälkeläisillä ei nähtävästikään ollut mitään tekemistä rikkomuksen kanssa, niin kuin jotkut ovat otaksuneet, vaan se oli osa Jumalan siunausta. Ainoa yhteys lankeemuksen ja sitä seuraavan kirouksen, eli rangaistuksen, välillä oli, niin kuin on ilmoitettu, äidin raskauden yhteydessä lisääntyneet tuskat, jotka vastasivat miehen työtä ja otsan hikeä. Nämä vaikeudet ovat tulleet sitä raskaammiksi, mitä enemmän ihmissuku on huonontunut ja heikentynyt henkisesti sekä ruumiillisessa suhteessa. Hedelmällisyyden tarkoitus on saavutettu, kunnes on syntynyt tarpeeksi paljon ihmisiä täyttämään maa. On totta, että äärettömän suuri määrä on jo syntynyt — useita kymmeniä miljardeja — ja mennyt lepoon kuoleman suureen vankilaan; mutta tämä määrä ei ole liian suuri; sillä kaikki maapallon maapinta-ala, jos se kaikki tehtäisiin soveliaaksi ihmiselle, niin kuin lopulta tulee olemaan, siihen mahtuisi kaksi tai kolme kertaa tämä määrä — ottamatta laskuihin sitä mahdollisuutta, että toisia mantereita saattaa kohota meren syvyydestä, niin kuin nykyiset mantereet ovat muinoin tehneet.

Epäilevällä kannalla olevat tiedemiehet ovat kauan koettaneet todistaa, että ihminen oli olemassa maan päällä kauan ennen sitä aikaa, jonka 1. Mooseksen kirja ilmaisee, ja jokaista luuta, joka löydetään syvemmistä savi- tai sorakerroksista, tutkitaan hyvin tarkkaan, jotta, jos mahdollista, voitaisiin tehdä tiedemies maailmankuuluksi miehenä, jonka on onnistunut todistaa Jumalan sana valheeksi. Olemme jo viitanneet sellaisten todistusten epäluotettavuuteen, kuten nuolenpäiden löytyminen sorasta, joka on kotoisin kaukaisesta muinaisuudesta. Muutamissa tapauksissa nämä ovat osoittautuneet nykyajan intiaanien töiksi, joita he ovat muodostaneet lähellä paikkaa, josta he ovat löytäneet sopivia piikiviä.

Äskettäin Viktoria Philosophical Institutin järjestämässä kokouksessa selitettiin, että ”prof. Stokes, Sir J.R. Bennett, prof. Beale ja monet muut olivat ottaneet tehtäväkseen huolellisesti tutkia kehitysoopin eri teorioita, ja ilmoitettiin, ettei mitään tieteellistä todistusta ole vielä löydetty, joka voisi antaa tukea sille opille, että ihminen olisi kehittynyt alhaisemmalla asteella olevista eläimistä; ja prof. Virchow oli julistanut, ettei ole olemassa mitään fossiilista jäännöstä alemmalla kehitysasteella olevasta ihmisestä; ja että mikä tahansa suoranaisten edistys onkaan saavutettu esihistoriallisen ihmistutkimuksen suhteen, ne ovat todellisuudessa vieneet meidät kauemmaksi sellaisesta todistuksesta — nimittäin että olisimme sellaisessa yhteydessä muun eläinkunnan kanssa. Tähän oli suuri paleontologi prof. Barraude yhtynyt sanoen, ettei hän missään tutkimuksissaan ollut havainnut yhdenkään kivettyneen lajin kehittyneen toiseksi lajiksi. Todellisuudessa näyttäisi siltä, ettei kukaan tiedemies ole vielä löytänyt välimuotoa ihmisen ja apinan, kalan ja

sammakon tai selkärankaisten ja selkärangattomien välillä; lisäksi ei ollut minkäänlaista merkkiä siitä, että ainoakaan laji, enemmän fossiilinen kuin muukaan, olisi kadottanut erityisiä ominaisuuksia saadakseen tilalle toisia toisille lajeille kuuluvia; esim. toisilleen niinkin läheisten lajien kuin koiran ja suden välillä ei ole mitään yhdistävää rengasta, ja niin on sukupuuttoon hävinneiden lajienkin laita: ei ole mitään asteettaista muuttumista lajista toiseen. Sitä paitsi ensimmäiset maan päällä eläneet eläimet eivät olleet millään lailla huonompia tai alhaisempia.”

Esitämme lyhyesti, mitä Sir J.W. Dawson sanoo äskettäin tekemiensä löytöjensä katsauksessa, koskien ”Geologian ja historian tapaamispaikkaa.” Hän sanoo:

”Emme ole löytäneet yhtäkään polveutumisrengasta, joka yhdistäisi ihmisen eläimiin, jotka olivat olemassa ennen häntä. Hän esiintyy meille uutena lähtökohtana luomisessa, ilman minkäänlaista suoranaista yhteyttä eläinten vaistomaisen elämän kanssa. Ensimmäiset ihmiset eivät ole vähemmän ihmisiä kuin heidän jälkeläisensä, ja niin pitkälle kuin heidän keinonsa ulottuivat he olivat keksijöitä, uudistajia ja uusien tapojen alkajia aivan yhtä paljon kuin mekin. Emme ole vielä kyenneet seuraamaan ihmisen jälkiä taaksepäin viattomuuden kultaiseen aika-kauteen (paratiisiin). Kun tapaamme hänet luolissa, hän on jo langennut ihminen, joka on kadottanut sopusoinnun ympäristönsä kanssa ja tullut toisten kanssaluotujensa viholliseksi, joka keksii ja vastustaa niitä hävitysaseilla, jotka ovat turmiota tuottavampia kuin ne, joilla luonto on varustanut lihansyöjäpedot... Ihminen on kieltämättä ruumiiseensa nähden eläin, maasta maallinen. Hän kuuluu myös selkärankaisiin eläimiin ja imettäväisten luokkaan; mutta tässä luokassa muodostaa hän muodostaa ei ainoastaan erityisen lajin ja suvun. vaan myös erityisen perheen, lahon. Toisin sanoen hän on ainoa laji sukuaan ja lahkoaan. Hän on siten suurella kuilulla erotettu kaikista eläimistä, jotka ovat häntä lähinnä; ja jos me myönnämme oikeaksi opin, vielä todistamattomana, että toinen laji on johtunut toisesta, mikäli se koskee alempia eläinmuotoja, meidän on kuitenkin mahdoton löytää puuttuvaa rengasta, joka on välttämätön voidaksemme yhdistää ihmisen ainoankaan alemman eläinryhmän kanssa... Mikään tieteellinen tosiseikka ei ole järkähtämättömämmin vahvistettu kuin se, että ihminen on ilmestynyt vasta geologisena aikana. Emme saata löytää hänestä minkäänlaisia jälkiä vanhemmissa maamuodostumissa eikä edes häntä lähinnä olevista eläimistä: ja olosuhteet maailmassa noina aikakausina ovat olleet sopimattomat ihmisen elettäväksi. Jos seuraamme tavallista geologista järjestelmää ja jaamme maan koko historian neljään suureen aikakauteen, alkaen vanhimpien meille tunnettujen vuorten eozoisten eli alkuvuorten muodostumisesta aina uudempaan aikaan asti, huomaamme jälkiä ihmisestä tai hänen töistään ainoastaan viimeisessä näistä neljästä aikakaudesta, ja siinäkin sen jälkimmäisessä osassa. Todellisuudessa ei ole yhtään yleisesti hyväksyttyä todistusta siitä, että ihminen olisi ollut olemassa ennen uudemman (geologisen) aikakauden alkua... On ainoastaan yksi laji ihmisiä, vaikkakin monta rotua ja muunnosta; ja nämä rodut, tai muunnokset, näyttävät syntyneen hyvin aikaisin, ja ovat osoittaneet huomattavan pysyvyyden myöhemmissä löydöksissään... Kertomus ensimmäisessä Mooseksen kirjassa on ennakolta todennut uuden ajan historian. Tuo vanha kirja on kaikin puolin luotettava ja niin kaukana kuin mahdollista vanhoista pakanallisista jumaluus- ja pyhimystaruista.”

Suuri bakteriologi Louis Pasteur oli darwinismin jyrkkä vastustaja, ja hän lausui sen seuraavalla tavalla:

”Jälkimaailma vielä jonakin päivänä nauraa uudenaikaisten materialististen tiedemiesten hullutukselle. Kuta enemmän tutkin luontoa, sitä enemmän minut valtaa hämmästys nähdessäni Luojan teot. Minä rukoilen työskennellessäni laboratoriossa.”

Myös venäläinen tiedemies Virchow vastusti, vaikkei tunnustanutkaan olevansa kristitty, darwinistista oppia, elävien olentojen kehittymistä elottomasta aineesta, ja selitti:

”Kaikki yritykset löytää esimerkki eläimen muuttumisesta ihmiseksi ovat päättyneet täydelliseen epäonnistumiseen. Välihengasta ei ole löytynyt, eikä koskaan löydetä. Ihminen ei ole syntynyt apinasta. On olemassa selviä todistuksia siitä, ettei ihmissuvussa ole tapahtunut mitään sanottavaa muutosta viimeisinä 5000 vuotena.”

Muutkin luonnontutkijat ovat korottaneet äänensä darwinilaisia näkemyksiä vastaan.

Näiden asioiden kannalta katsoen huomaamme, kuinka mielettömiltä näyttävätkään ajoittain ilmestyvät ”tohtorien” ja ”professorien” väitöskirjat, jotka teeskentelevät oppineisuutta kirjoittamalla ja puhumalla puuttuvista renkaista tai olettamalla, että pikkuvarpaat ihmisten jaloissa alkavat olla tarpeettomat ja että ne ”luonnostaan poistuvat”, niin kuin ”apinakin on jo häntänsä pudottanut.” Eikö meillä ole hyvin säilyneitä muumioita, jotka ovat lähes 4000 vuotta vanhoja? Eikö meillä ole melkein yhtä vanhoja luonnollisen kokoisia, alastomia veistoksia? Onko kenelläkään näistä merkkiäkään hännästä? Ovatko heidän pikkuvarpaansa millään tavalla erilaiset kuin nykyajan ihmisten? Eikö koko suunta luonnossa ole alaspäin menossa? Eikö ole kasveihin ja eläimiin nähden välttämätöntä, että ihminen käyttää viisauttaan ja antaa apuaan korkeimpien muotojen saavuttamiseksi? Ja eikö Jumalan armo ole ihmisiin nähden välttämätön kohottaakseen heidät ja estääkseen liian suuren vajoamisen, sellaisen, jonka näemme ”pimeimmässä Afrikassa?” Ja eikö tämä ole sopusoinnussa Raamatun kanssa? — Room. 1:21,24,28

On paikallaan, että Jumalan kansa tarkasti painaa muistiinsa varoituksen, jonka Timoteus sai apostoli Paavalilta: ”Oi Timoteus... vältä tiedon (eli tieteen) nimellä kulkevan valhetiedon epäpyhiä ja tyhjiä puheita ja vastaväitteitä.” (1 Tim. 6:20) Nähdäksemme totuuden selvästi meidän on katsottava sitä Jumalan ilmestyksen näkökannalta. Meidän on ”nähtävä valoa hänen valossaan.” Sillä tavalla katsellessamme luontoa ympärillämme luonnon Jumalan johdolla, sen vaikutus on se, että sekä sydän että ymmärrys laajenevat, ja se täyttää meidät ihastuksella ja hartaudella, kun me ikään kuin panoraamassa näemme vilahduksia kaikkivaltiaan Luojamme kirkkaudesta, vallasta ja voimasta.

Kuudennen päivän ehtoon ja aamun lopulla, 42000 vuotta ”työn” alkamisesta, maa oli niin valmis, että ihminen saattoi ottaa sen haltuunsa; kuitenkin se oli kokonaisuuteen nähden vielä sopimaton hänelle. Jumalan edeltä käsin tietäessä, että hänen luotunsa olisivat tottelemattomia (samoin kuin koko hänen suunnitelmansa kuolemantuomioineen, lunastuksineen ja lopullisine ennalleenasettamisineen synnistä ja kuolemasta niille, jotka kokemuksiensa kautta oikein harjaantuvat), hän ei jättänyt ihmisen luomista siksi, kunnes maa olisi ollut täysin valmis hänelle, vaan hän valmisti ainoastaan paratiisin, Eedenin puutarhan — tehden sen kaikin tavoin täydelliseksi täydellisen ihmisparin lyhyttä koetusta varten — ja jätti ihmissuvulle työn tehdä maa itsellensä ”alamaiseksi” ja samalla sen kautta arvokkaiden opetusten ja kokemusten hankkimisen.

Luomisviikon seitsemäs päivä

”Ja Jumala päätti seitsemäntenä päivänä työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt.”

Kun olemme nähneet näiden kuuden päivän ylöspäin etenevän järjestyksen ja muistamme, että seitsemänsä päivän sellaisenaan merkitsee täydellisyyttä, voisimme luonnollisesti odottaa, että seitsemäs aikakausipäivä olisi edellisiä merkittävämpi. Ja juuri niin huomaammekin olevan; ainoastaan sen tärkeä tehtävä on joksikin aikaa – Jumalan määrätyksi ajaksi – kätkeyty ymmärryksemme silmiltä sen selityksen kautta, että Jumala seitsemäntenä päivänä lepäsi kaikista teoistansa. Kuinka ihmeellistä onkaan, että hän lepäsi luomistyöstään juuri kun hän oli saavuttanut sen asteen, että se oli valmistumaisillaan, juuri niin kuin rakennusmestari hankkisi kaikki ainekset rakennusta varten ja sitten luopuisi kaikista toimenpiteistä jättäen kesken alkuperäiset aikomuksensa!

Mutta kaikki selviää meille suurenmoisella tavalla, kun käsitämme, että Jehova Jumala lepäsi luomistyöstään, lakkasi viemästä sitä eteenpäin, koska hän viisautessaan näki edeltä, että hänen suunnitelmansa suoritettaisiin parhaiten toisten keinojen kautta. Jumala näki parhaaksi sallia luomuksensa Aadamin käyttää vapaata tahtoaan, ja kiusauksen johdosta langeta syntiin ja sen oikeudenmukaiseen rangaistukseen, kuolemaan – sisältäen myös 6000 vuotta kestäneen kuoleamisen ja taistelun, ikään kuin vankina, pahojen olosuhteiden kanssa. Jumala siten näki parhaaksi sallia vangin suorittaa osa maan alamaiseksi saattamisesta; hän näki, että ihmiselle olisi edullista vallitsevien olosuhteiden aikana saattaa maa kokonaisuudessaan sen ennustettua paratiisitilaa kohti, että ihmisen olisi hyödyllistä oppia tuntemaan ne periaatteet, joihin jumalallinen vanhurskaus perustuu, sekä oppia tuntemaan synnin ylenmääräinen synnillisuus ja siten valmistua sitä armoa varten, joka aikanaan annettaisiin maailmalle.

Tärkeimpiä syitä siihen, että Jehova keskeytti luomistyönsä, oli kuitenkin epäilemättä se, että hän tahtoi antaa erään toisen – ainosyntyisen Poikansa – täydentää se tavalla, jolla ei ainoastaan Poika tulisi kirkastetuksi, vaan myös Isä – osoittamalla Jumalan ominaisuuksien täydellisyydet, niin kuin ei mikään muu tapa voisi sitä tehdä. Tämä tapahtui siten, että hän antoi Poikansa ihmisen lunastajaksi – ei ainoastaan Jumalan Oikeuden ilmentymänä, joka ei millään tavoin saattanut rikkoa määräystä ”synnin palkka on kuolema”, vaan samalla Jumalan rakkauden osoituksena, joka niin sääli langenneita luomuksia, että hän antoi Poikansa vieläpä kuolemaan ihmisen tähden. Myös Jumalan Viisaus ja Voima ilmenevät lopulta jokaisessa suunnitelman osassa, kun se on täyttynyt.

Joku saattanee väittää, että jos Isä luopui luomissuunnitelmansa täydentämisestä antaakseen Pojan suorittaa se tuhatvuotiskautena ennalleenasettamisen kautta, se olisi oikeastaan sama kuin aikaisemmat luomistoiminnot, jotka kaikki olivat Isästä ja Pojan kautta – jota ilman ei tehty mitään, mikä on tehty. Mutta tähän vastaamme, Ei. Pojan suhde siihen ennalleenasettamistyöhön, jolla seitsemäs aikakausipäivä päättyy ja joka tuottaa maallisen täydellisyyden, on aivan toisenlainen kuin hänen suhteensa mihinkään entisiin tekoihinsa. Kaikissa aikaisemmissä luomistöissä Poika toimi yksinkertaisesti Jehovan palvelijana käyttäen voimia, jotka eivät missään suhteessa olleet hänen omiansa; mutta siinä suurenmoisessa työssä, joka nyt lähestyy, hän käyttää voimaa ja valtaa, joka on hänen omansa – joka maksoi hänelle lähes 34 vuoden alennuksen, joka päättyi hänen ristiinnaulitsemiseen. Tällä teolla, jonka Isän viisaus ja rakkaus suunnitteli hänelle, hän ”osti” maailman, osti isä Aadamin ja hänen jälkeläisensä sekä hänen omaisuutensa –

maan — sekä kaiken oikeutensa siihen sen ”Jumalan kaltaisena” hallitsijana. Isä näki hyväksi kunnioittaa ”esikoista”, ja sen tähden teki sellaisen suunnitelman ja lepäsi eli lakkasi luomistyöstä, jotta Poika siten kunnioittaisi häntä ja tulisi itse Isän kunnioittamaksi.

Jumala lepäsi, ei siinä merkityksessä, että hän selviäisi väsymyksestä, vaan koska hän lakkasi luomasta. Hän näki jaloimman maallisen luomuksensa lankeemuksen ja turmeluksen synnin kautta, mutta ei kuitenkaan käyttänyt voimaansa estääkseen kuoleman työtä, vaan antoi sen tehdä tehtävänsä eikä ryhtynyt ennalleenasetus toimenpiteisiin. Vahvistamansa lain kautta hän teki mahdottomaksi jokaisen tilaisuuden harjoittaa armoa ja laupeutta Aadamia sekä hänen sukuansa kohtaan muulla tavoin kuin ”Lunastajan” kautta. Kun rangaistus on kuolema, vieläpä rajoituksetta — iankaikkinen kuolema, ”iankaikkinen kadotus” — ja koska Jumalalle on mahdotonta valehdella, maailmankaikkeuden korkeimmalle Tuomarille mahdotonta peruuttaa oma vanhurskas määräyksensä, Luoja tuli siten mahdottomaksi tulla suvun ennalleenasettajaksi, tai missään merkityksessä tai määrässä jatkaa luomistyötään kiroitun ihmisen tai hänen omaisuutensa, maan, suhteen.

Tällä tavoin osoitti Jehova Jumala luottamuksensa omaan suureen aikakaussuunnitelmaansa ja ainosyntyiseen Poikaansa, jolle hän on uskonut koko sen toimeenpanemisen. Apostoli käyttää tätä Isän luottamusta Poikaan esimerkkinä siihen, kuinka meidänkin uskomme täytyisi niin omaksua tuo Voideltu, että saattaisimme uskoa hänelle kaikki pyyteemme ja asiamme, jotka koskevat meitä itseämme ja rakkaitamme sekä ihmismaailmaa yleensä: apostolin sanoma on: ”Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon... Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistaan.” (Hebr. 4:3,10) Uskovilla, samoin kuin Jumalalla, on täydellinen luottamus Kristuksen kykyyn ja hänen alttiuteensa suorittaa kaikki Jehovan suuret aikomukset meidän sukuumme nähden, ja sen tähden he lepäävät, ei ruumiillisen väsymyksestä, vaan murheista, huolista ja jokaisesta halusta saada ottaa asia pois Kristuksen huolenpidosta, tai koettaa saavuttaa lopputulos jollain muulla keinolla.

Jos Luojamme lepo eli pidättäytyminen heti vapauttamasta langenneita luomuksiaan näyttää jossain määrin välinpitämättömyydeltä tai laiminlyömiseltä, sitä se ei todellisuudessa kuitenkaan ollut, vaan se oli ainoastaan viisaimman ja parhaimman keinon eteenpäin viemistä ihmisen auttamiseksi — välimiehen kautta. Jos joku huomauttaa, että ennalleenasettamistyön olisi pitänyt alkaa aikaisemmin, me vastaamme, että synnin ja kuoleman hallitseminen 6000 vuoden ajan ei ole ollenkaan ollut liian pitkä tuottaakseen (syntymisen kautta) kyllin lukuisan suvun ”maata täyttämään”; eikä ollenkaan liian pitkä antaakseen opetuksen ”synnin ylenmääräisestä syntisyydestä” ja sen katkerasta palkasta; eikä ollenkaan liian pitkä antaakseen ihmisten koetella omia suunnitelmiaan omaksi parannukseksi ja nähdäkseen näiden kokeiden turhuuden. Jeesuksen ensimmäinen tuleminen maailman lunastamiseksi (ostamiseksi), jotta hänellä olisi täysi oikeus tulla takaisin siunaamaan, nostamaan ja asettamaan ennalleen kaikki, jotka tahtovat ottaa vastaan hänen armonsa, tapahtui yli 4000 vuotta sen jälkeen kun synnin ja kuoleman turmelus oli alkanut, ja siitä huolimatta selittää Raamattu sen tapahtuneen Jumalan

määrätyllä ajalla. ”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa.” Me todellakin näemme, ettei edes silloin ei olisi ollut oikea aika, ellei Jumalan tarkoitus olisi ollut kutsua, valita, puhdistaa ja valmistaa valittu seurakunta suureen maailman siunaamistyön, osallisena Lunastajan kanssa, tuhatvuotiskautena – Jumalan ennakoita nähdessä, että tähän valitsemiseen vaadittaisiin koko tämä nykyinen evankeliumikausi, hän lähetti Poikansa täyttämään lunastustyö juuri niin paljon aikaisemmin kuin sen täytöntöönpanoon tarvittiin.

Aika, jona Jumala lepää luomistyöstään maahan nähden

Kuinka pitkä aika on siitä, kun Jumala lakkasi luomistyöstään, eli alkoi leponsa? Me vastaamme, että siitä on nyt vähän yli 6000 vuotta. Kuinka kauan hänen leponsa kestää? Me vastaamme, että se jatkuu koko tuhatvuotiskauden – 1000, jolloin suuri Välimes hallitsee ja asettaa kaikki ennalleen kaiken ennalleenasettamisen aikoina, ”mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhään profeettainsa suun kautta.” (Apt. 3:21) Osoittautuuko se luottamus, joka Jehovalla oli suunnitelmansa suorittamiseen nähden ja joka johti hänet siten turvallisesti jättämään kaikki Jeesuksen käsiin, täysin oikeutetuksi? Onko lopputulos tyydyttävä? Jehova Jumala, joka tuntee lopun alusta alkaen, vakuuttaa meille, että niin tulee olemaan; ja Pojasta, jonka kustannuksella suunnitelma suoritetaan, hän sanoo, ”sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi.” (Jes. 53:11) Niinpä jokaisella uskovaisella, joka lepää uskon kautta Lunastajansa työhön – menneisyydessä ja tulevaisuudessa – saattaa olla täysi uskonvarmuus asioista, joita ”silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat,” varsinkin seurakunnalle; mutta myös täysi varmuus sen rakkauden ja armon korkeudesta, syvyydestä, pituudesta ja leveydestä sekä ennalleenasettamissiunauksista, jotka odottavat kaikkia niitä, jotka eivät nyt ole valitut maailmasta mutta jotka heidän tuhatvuotisen armonaikanansa ottavat Jumalan ehdoilla sydämestään vastaan kaiken sen ihmeellisen hyvän, jota hän tarjoaa heille.

Menneet 6000 vuotta ja tuleva 1000 vuotta, 7000:s vuosi, jolloin Jehova ”lepää”, johtavat meidät aikaan, jolloin Pojan tuhatvuotinen hallitus lakkaa, koska se on täyttänyt tarkoituksensa – kaikkien vapaaehtoisten ja tottelevaisten ihmisten asettamisen ennalleen Jumalan kuviksi ja maan alistamisen ihmisen alamaiseksi, hänen omaisuudekseen, hänen valtakunnakseen. Kun Välittävä istuin ja Valtakunta ovat siten täyttäneet tarkoituksensa ja kaikki maan turmelijat ovat hävitetyt, silloin Poika ”antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun” – antamalla se ihmiskunnalle, jolle se alkujaan oli aiottu, niin kuin on kirjoitettu. ”Silloin Kuningas sanoo... ”Tulkaa, minun Isäni siunatut (hyväksytyt), ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.” – Matt. 25: 31-34

Tämän seitsemännen aikakausipäivän pituus, jonka ennustus ja historia näyttävät osoittavan, ilmaisee meille toisten aikakausipäivien pituuden luomisviikossa. Ja kun koko 7 x 7000 vuoden ajanjakso, siis 49000 vuotta, on päättynyt, alkaa suuri 50:s, josta näyttää löytyvän paikka Raamatussa ja joka näyttää osoittavan Jumalan suunnitelman suuremista huippukohtaa; Israelin sapatin päivät, jotka me laskemme 7 x 7 = 49, johtavat meidät 50:een, joka oli helluntai uskonlepoineen; heidän sapativuotensa, 7 x 7 = 49,

johtaa 50:een, riemuvuoteen; vielä suurempi jakso 50 x 50 johtaa tulevaan tuhatvuotiskau- teen, maan suureen riemu- eli sapattivuosituhanteen. Ja nyt tapaamme lopulta sapatin, eli seitsenpäivä-järjestelmän, vielä suuremmassa kaavassa alkaen maan luomisesta aina luomisen täydelliseen päättymiseen, joka aika on $7 \times 7000 = 49000$ vuotta, joka johtaa suureen aikaan, jolloin ei ole enää surua ja valitusta eikä kipua ja kuolemaa, koska Juma- lan luomistyö tähän maahan nähden on silloin päätynyt. Ei ole ihme, että tätä aikaa nimitetään Riemuvuodeksi!

Jumalan enkelipojat ”riemuitsivat” (Job 38:7) maan luomisviikon ensimmäisestä aamukoitosta, ja todistaessaan työn etenemistä askel askeleelta he lopulta näkivät ihmi- sen, maan kuninkaan, luotuna Jumalan kuvaksi. Sen jälkeen tuli ihmisen tottelematto- muuden kautta lankeemus syntiin ja kuolemaan, sekä langenneiden enkelien kauheat kokemukset, enkelien, ”jotka eivät säilyttäneet valta- asemaansa”, sekä ihmisen itsekkään ja verisen historian synnin ja kuoleman vallitessa. Sen jälkeen seuraavat toistaan lunas- tus, voidellun (pään ja ruumiin) valitseminen uhrin kautta, sekä Messiaan valtakunnan perustaminen sen ihmeellisine kaiken ennalleenasettamisineen, josta Jumala on ikiajois- ta saakka puhunut kaikkien pyhään profeettainsa suun kautta. Ei todellakaan ole ihme, että oleva suuri Riemu sekä taivaassa että maan päällä, kun kaikki Jumalan järkevät luomukset saavat siten nähdä pituuden, leveyden, syvyyden ja korkeuden ei ainoastaan Jumalan rakkaudesta, vaan myös hänen vanhurskaudesta, voimastaan ja viisaudes- taan.

Silloin varmasti kaikki Jumalan luomukset sekä taivaassa että maan päällä laulavat uutta laulua, sanoen:

”Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas. Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi? Sillä sinä yksin olet pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinua, koska sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet.” — Ilm. 15: 3,4

”Näin sanoo Herra, joka on luonut taivaan — hän on Jumala — joka on valmistanut maan ja tehnyt sen; hän on sen vahvistanut, ei hän sitä autioksi luonut, asuttavaksi hän sen valmisti.” — Jes. 45:18

”Ja kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren päällä... minä kuulin sanovan: 'Hänelle, joka valtaistuimella istuu ja karitsalle ylistys ja kunnia ja kirk- kaus ja valta aina ja iankaikkisesti!’ — Ilm. 5:13

Sen jälkeen kun yllä oleva oli kirjoitettu, löysimme seuraavan Prof. G. Frederick Wrightin kirjoituksen luomiskertomuksesta ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, joka kirjoitus oli päivätty 19. marraskuuta 1902:

Luomiskertomus

”Ensimmäisen Mooseksenkirjan 1. luku, joka käsittelee maailman luomista, on erittäin merkillinen dokumentti. Se on yhtä merkillinen siinä suhteessa, että se on sopusoinnussa niin hyvin tieteen löytöjen kanssa kuin myös siihen vaikutukseen nähden minkä se tekee puhtaasti kirjallisuuden kannalta katsottuna. Jos sitä arvostellaan sen vaikutuksen mukaan, mikä sillä on ollut, niin tuskinpa löytynee kirjallisuudessa toista kappaletta, jota voisi siihen verrata. On selvää,

että sen tarkoitus on estää monijumalisuutta sekä esittää jumaluuden ykseyttä. Tämän se tekee kieltämällä useiden jumalien olemassaolon, niin yleisellä tavalla kuin yksityiskohtaisesti, ja todistamalla, että on vain yksi ainoa iankaikkinen Israelin Jumala, joka on tehnyt taivaan ja maan ja kaikki asiat maan päällä, joita epäjumalan palvojilla on tapana palvella...

”Tämän luvun yleveyden näkee siitä tosiasiasta, että kaikkialla, missä ei tavata sen vaikutusta, siellä vallitsee monijumalaisuus ja epäjumalanpalvelus. Jumalan ykseys ja hänen palvelemisensa ainoana kaiken Luojana on säilynyt ainoastaan niissä kansoissa, jotka ovat ottaneet vastaan tämän luvun totisena ja jumalallisena ilmestyksenä...

Yhteensopiva tieteen kanssa

”Samalla on tieteen edistyminen ollut omiaan pikemmin lisäämään kuin vähentämään ihailuamme tätä Jumalan ilmestyksen suurenmoisen kirjan merkillistä osaa kohtaan. Sen laajalla alueella on jokaisella todellisella, tieteellisellä havainnolla tilaisuus löytää tukea. Sellaisella ihmeellisellä viisaudella ovat sanat valitut tähän lukuun ristiriidan välttämiseksi nykyajan tieteen kanssa, että niin etevä geologi kuin Yalen yliopiston professori J.D. Dana suurella ponnella vakuutti, että olisi mahdotonta selittää sen syntyä muulla tavoin kuin hyväksymällä mielipide siitä, että se on kirjoitettu jumalallisen ilmestyksen kautta...

”Ensimmäinen jae estää kaiken väittelyn maan ja jopa koko aurinkokunnan iästä selittämällä yksinkertaisesti, että taivas ja maa luotiin alussa sanomatta kuinka kaukana taaksepäin tämä alkuperä oli. Mutta että aurinkokunnalla on ollut alkuperä, sen on uuden ajan tiede todistanut niin selvästi ettei rohkeinkaan kehitysopin kannattaja saata vastustaa sitä. Nykyajan oppi voiman säilyttämisestä todistaa, ettei asiain nykyinen järjestelmä ole aina ollut olemassa. Aurinko jäähtyy. Sen kuumuus säteilee nopeasti ulos ja häviää tyhjiin avaruuteen. Lyhyesti sanoen, aurinkokunta on hupenemassa, ja on päivän selvä, ettei sen kiertokulku ole voinut jatkua. Otaksuun nebuloosista sisältyy myös, että on ollut alkuperä, eikä kukaan ihmisnero ole koskaan esittänyt parempaa ajatusta tästä tosiasiasta kuin se, minkä löydämme Raamatun ensimmäisestä jakeesta...

Luominen tapahtui asteettain

”Koko ensimmäinen Mooseksen luku perustuu periaatteeseen vähittäin edistyvästä luomisesta. Maailmankaikkeus ei syntynyt yhtäkkiä. Se ei ollut täydellinen heti alussa. Alussa meillä on ainoastaan fyysiset voimat, joista suuri rakennus valmistetaan asteettaisen kehityksen, tai ”evoluution” kautta, jos joku pitää tästä sanonnasta enemmän. Tämä on yhtä totta, millä tavalla tahansa sanaa päivä (hebr. ”yom”) tarkastellaankin. Miksi olisi Kaikkivaltias Luoja tarvinnut kuusi päivää, joskin vain 24 tunnin pituisia, luodakseen maailman? Vastaus on, ettei Luoja ole ainoastaan Kaikkivaltias, vaan myös Kaikkietävä, ja että hän on nähnyt hyväksi valita luomistavan, joka sisältää järjestyksen: ensin oras, sitten tähkä, sitten valmistunut nisu tähkässä...

”Koko tästä luvusta ilmenee, että on olemassa jumalallinen kehityssuunnitelma. Luominen alkoi tuottamalla yksinkertaisimmat aineen muodot, ja se jatkui siten, että ne saatettiin sellaiseen voiman ja energian toimintaan, joka saa aikaan valoa. Sitten seurasi sen aineen erottaminen, joka muodostaa maan, ja maan ja veden erottaminen, sekä maan päällä olevan veden erottaminen ilmakehän vedestä. Jos joku tahtoi hyljätä sanan ”taivaanvahvuus” (taivaanlaki) ja väittää sen olevan sopimaton kirjaimellisesti otettuna, hänen estää sen tekemästä seuraavassa lauseessa (1 Moos. 1:20) esiintyvä selitys, että linnut luotiin lentämään maan päällä, taivaanvahvuuden alla. Aine, joka piti veden ylhäällä pilvissä, oli sellaista, että linnut saattoivat lentää sen läpi...

Kasvien luominen

”Kolmantena ajanjaksona peittyi maa kasvullisuudella, joka on alhaisin elämän muoto, mutta joka, kun se kerran on syntynyt, tuo mukanaan koko kehittyvän jonon erilaista kasvillisuutta. Niin sisällyksekäs on kieli, jolla kasvien luominen kerrotaan, että se jättää runsaasti tilaa opille spontaanista kehittämisestä, joka oppi vielä on yksi biologian riidanalaisista kysymyksistä. Kun katselee asiaa tässä valossa, kuinka merkillisiä silloin ovatkaan nämä sanat: ”Ja Jumala sanoi: kasvakoon maa vihantaa, ruohoja... ja maa tuotti vihantaa, ruohoja...”

”Sama huomattava lausetapa esiintyy jakeessa 20, joka alkaa kertomuksen viidennen päivän työstä, josta luemme: ”Ja Jumala sanoi: viliskööt vedet eläviä olentoja.” Ja kuudennen päivän työn kertomuksen alussa sanotaan (jaa 24): ”Tuottakoon maa elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan.” Jos joku yrittäisi tulkita näitä lauseita vain kirjaimellisesti, hän tulisi lopputulokseen, jota ei luonnontiede sen enempään kuin teologiakaan voisi hyväksyä....

Erityinen luoja

”Kertomuksessa ihmisen luomisesta on käytetty aivan erilaista ilmaisua. Sanotaan, että Jumala teki ihmisen kuvaksensa ja puhalsi häneen elämän hengen. Mitä tämä merkitsee ihmisen luomisen tapaan nähden ei ole tarpeellista ottaa tässä kohdin huomioon. Mutta kertomus sopii tarkasti yhteen sen ylevän arvon kanssa, joka kuuluu ihmiselle, kun häntä verrataan muuhun luotuun eläinkuntaan. Ihmisen huomioon otettavimmat ominaisuudet on saatettu valoon sekä tässä että seuraavassa kertomuksessa, jossa hänen elämänsä alku kerrotaan. Ihmisestä ei ainoastaan sanota, että hänet on tehty Jumalan kuvaksi, vaan hän on myös kelvollinen hallitsemaan maan eläimiä ja hänellä on puheenlahja, niin että hän kykenee antamaan niille nimiä. Lisäksi on hän vapaalla tahdolla varustettu olento, joka osaa erottaa hyvän pahasta — lyhyesti sanoen, hän omistaa siveellisen luonteen, joka asettaa hänet yksinään erityiseen luokkaan...

”Se, että on niin paljon sanottu luomisesta ja ettei siinä ole mitään luonnotonta ja haaveellista sekä että niin vähän syntyy vaikeuksia, kun luomishistoria on saatava sopusointuun nykyajan tieteen kanssa, on selvin todistus siitä, että se on annettu meille jumalallisen toiminnan kautta. Ei edes Milton kaiken oppineensa kanssa, ja lisäksi tämä kertomus edessään, saattanut hillitä itseään sen verran, että olisi voinut olla tekemättä käsitystensä eläinkunnan luomisesta naurettavaksi. Mikä muu, kuin toimeenpaneva käsi, saattoi niin ohjata ja johtaa 1 Mooseksen kirjan ensimmäisen luvun kirjoittajaa...?

Ihminen luotu, ei evoluution tulos

”Ihmisen aivojen ja toisten eläinkunnan olentojen aivojen välillä on suuri ero suuruuteen ja kehitykseen nähden. Ruumiillisesti ja henkisesti ihminen eroaa vieläkin enemmän luokkansa alemmista jäsenistä. Hänellä on kyky puhua kieliopillisesti. Hän saattaa järjestää ajatuksensa lauseiksi, jotka voidaan esittää merkkien kautta paperilla tai jollakin muulla välineellä. Ihmisen korva kuulee musiikin sopusoinnun, jota eläimet eivät kuule. Tämä merkitsee kuuloelinten valmistuksessa hienoutta ja monimutkaisuutta, joka on ihmeteltävää. Ihmisen henkisistä ominaisuuksista tieteellinen ja järjestelmällinen ajatuskyky on hyvin huomattava, kun sitä verrataan eläinluomusten henkisiin kykyihin....

”Suuressa 'Mental Evolution' teoksessaan esittää Romanes sen ajatuksen, että hän on eläimissä huomannut kaikki ihmisen sielun kyvyt kehittymättömässä tilassa, mutta että ne ovat siinä määrin kehittymättömät, että ne jättävät kuilun ihmisten ja eläinten välille melkein yhtä suureksi kuin se konsanaan on ollut. Kokoamalla kaikki eläinten järjen ilmaukset, hän huomaa, että ne

kaikki yhteensä osoittavat niin paljon järkeä kuin 15 kuukautta vanha lapsi osoittaa. Mutta tätä ymmärryksen lahjaa ei ole löydettävissä millään yksityisellä eläinlajilla, vaan yhdellä lajilla on lahjoja yhdessä suhteessa ja toisella toisessa suhteessa...

Järki verrattuna vaistoon

”Niin tarkka kuin koiran hajuaisti onkin, on aivan turhaa koettaa opettaa sille geologiaa. Eikä kotkakaan terävästä näkökyvystään huolimatta voi tutkia tähtitiedettä. Turhaa olisi kuljettaa koiraa ympäri maailmaa opettaakseen sille kuinka laaja jääpeite oli Jääkaudella, sillä koiralla ei ole sellaista ajatuskykyä, että se saattaisi ymmärtää yhteyttä Yhdysvaltain vierinkivien ja Kanadan kallioiden välillä, joista ne ovat lähteneet, tai että irtonaiset kivilohkareet Venäjän tasangoilla ovat Skandinavian vuorilta, joiden kallioista liikkuva jää irrotti ne. Sellaisten johtopäätösten tekeminen on kokonaan koiran ajatuskyvyn yläpuolella...

Uskonnollinen ajatuskyky

”Missään ei selvemmin näy ihmisjärjen paremmuus kuin sen kyvyssä omistaa uskonnollisia käsitteitä kirjallisuuden kantta. Onhan tosin ollut ihmeellisiä esimerkkejä oppineista porsaista, joita on jotenkin opetettu valitsemaan muutamia puukappaleisiin laitettuja kirjaimia ja siten ikään kuin tavaamaan yhteen muutamia yksinkertaisia sanoja. Mutta mitään eläintä ei saateta opettaa puhumaan niin, että se ymmärtäisi mitä se puhuu. Papukaija ei tee mitään poikkeusta, sillä sen sanat ovat ainoastaan äänten toistamista, joita se ei itse ollenkaan ymmärrä. Vielä vähemmän eläintä voidaan opettaa lukemaan tai ymmärryksellä kuuntelemaan puhetta tai saarnaa...

”Toisaalta on Raamattu, joka muodostaa kokoelman mitä monipuolisimpia kirjallisia tuotteita sisältäen hienointa runoutta ja kaunopuheisuutta, mitä koskaan on kirjoitettu ja esittäen ylevimmät käsitteet Jumalasta ja tulevasta elämästä mitä koskaan on ollut olemassa; juuri tämä Raamattu on käännetty melkein kaikille kielille taivaan alla, ja näissä kielissä on ollut sellaisia kielimuotoja, että Raamatun ajatuksia on voitu vaikuttavalla tavalla esittää niiden kautta...

”Että ihminen on ainoa laatuaan luomakunnan eläimistä näkee parhaiten, kun tarkastaa häntä korkeimmalta henkiseltä näkökannalta. Henkisessä suhteessa on hän yksinään. Sen suvun tieteellinen nimi, johon sukuun ihminen kuuluu, on ”homo”, mutta lajin nimi on ”homo sapiens”, mikä on inhimillinen järjestelmä yhtyneenä inhimilliseen viisauteen...

”Alfred Russell Wallace, joka itsenäisesti keksi lain luonnollisesta valinnasta ja julkaisi sen yhtä aikaa Darwinin kanssa, esimerkeillä osoitti ihmisessä useita erityisiä fyysisiä ominaisuuksia, jotka eivät ole voineet johtua ainoastaan luonnollisesta valinnasta, vaan jotka vastustamattomasti viittaavat korkeamman johtavan voiman vaikutukseen...

Vaatteet ja työkalut

”Näiden suhteen esittää hän sen seikan, että ihmiseltä puuttuu luonnollinen suojeleva peite. Kaikista eläinkunnan olennoista on ihminen ainoa, joka pitää vaatteita. Kasvisäikeistä hän kutoo itselleen puvun tai riistää toisilta eläimiltä heidän nahkansa ja heittää sen alastoman selkensä yli suojaksi ankaria ilmanvaihteluja vastaan. Linnuilla on untuvat, lampailta villat ja toisilla eläimillä turkki, joka sopii ihmeteltävän hyvin heille suojaksi. Ainoastaan ihmiseltä puuttuu tämä suoja, ellei hän järkeään käyttämällä hanki itselleen suojaa. Ennen kuin pysähdymme ja mietimme asiaa, saatamme tuskin käsittää, kuinka paljon älyä sisältyy ihmisen yritykseen hankkia itselleen vaatteita. Silloinkin, kun se koskee niinkin yksinkertaista asiaa kuin toisten eläinten nahan hank-

kimista itselleen vaatteeksi, hänen on ensin ollut pakko keksiä työkaluja. Yhtäkään eläintä ei ole vielä nyljetty käyttämättä jonkinlaista veistä.

”Tämä johtaa meidät toiseen hyvään määritelmään ihmisestä: olento joka käyttää työkaluja. Norsu ja apina ovat eläimiä, joissa on huomattu suurimmat taipumukset välineiden käyttämiseen. Tiedetään norsun kärsällään tarttuneen harjaan ja tämän kärsänsä pidentämisen kautta sille on ollut mahdollista lakaista pois esineitä sellaisista osista ruumistaan, joihin se muutoin ei olisi ulottunut. Tunnetaan myös apina, joka käytti sauvaa murtaakseen oven auki. Mutta koskaan ei ole havaittu eläimen valmistaneen työkaluja; sitä vastoin ei tiedetä yhtäkään ihmisheimoa, joka olisi niin alhaisella älykkyystasolla, ettei se valmistaisi itselleen mitä erikoisempia ja monimutkaisimpia työkaluja.

”Alhaisimmalla kehityskannalla olevien kansojen kanoottit ovat hyvin taitavasti muodostetut ja täydellisesti sovelletut heidän tarpeensa mukaan. Heidän kiviaseensa todistavat kaukonäköisyydestä tarkoitukseen nähden ja taitavuudesta valmistukseen nähden. Teräväpäisyydestä todistavat keinot, joita villit kansat käyttävät mielin määrin hankkiakseen tulta hieromalla, mikä olisi ansio sivistyneellekin ihmiselle. Heidän tapansa käyttää jouta, linkoa ja heittoaseita osoittaa myös hyvin suurta keksimiskykyä, jonka vertaista ei eläinkunnassa ole ollenkaan...

Kyky tuottaa musiikkia

”Wallace osoittaa vielä, että ihmisen ääni on niin kehittynyt, että se on paljon yläpuolella kaikkea mitä luonnollinen valinta saattaa saada aikaan. Apinoilla ei ole minkäänlaista musiikkia sielussaan eikä minkäänlaista musikaalista kykyä äänielimissään. Sitä vastoin nämä molemmat on alimmillakin ihmisroduilla. Kansanlaulut ovat suuria lähteitä, joiden luokse johtavat musiikkisäveltäjämme menevät noutamaan aiheensa. Theodore F. Seward sanoi puhuessaan muistiin kirjoittamistaan plantaasineekerien lauluista, että ne sointuun ja rytmiin nähden olivat yhtäpitäviä musiikkisävellyksen tieteellisten sääntöjen kanssa. Kuinka paljon etua musikaalisesta kyvystä onkaan täydellisesti kehittyneelle ihmiselle, niin emme saata ajatellakaan, että siitä olisi ollut minkäänlaista hyötyä eläimelle, joka on niin alhaisella kehitysasteella kuin huomaamme apinan olevan. Sillä musikaalisella äänellä, joka miellyttää apinaa, on ainoastaan heikko yhtäläisyys sen kanssa, joka miellyttää ihmistä.

”Jälleen on ihmisen aivojen koko suhteessa aivan liian suuri korkeimpien, ihmisen alapuolella olevien eläinten ajatustarpeisiin nähden, ja ilman ihmisen älyä ja tietoa se (hänen aivojensa koko) olisi hänelle pikemmin taakaksi kuin hyödyksi. Molempien näiden aivojen ominaisuuksien on siis täytynyt syntyä yhtäaikaan voidakseen tarjota edun, johon luonnollinen valinta tarttui ja jota se saattoi säilyttää ja kehittää...

”On vaikea ymmärtää, mitä etua apinalle olisi ollut siitä, että sen takaraajojen peukalo olisi muuttunut suureksi varpaaksi, jota ei voi käyttää tarttuessa kiinni esineisiin, vaan joka on hyödyksi ainoastaan silloin kun se kävelee pystysuorassa asennossa. On vaikea nähdä, mitä hyötyä apinalle olisi siitä, että sen eturaajat lyhentyisivät, niin kuin välttämätöntä olisi, jos ne muuttuisivat ihmisen käsivarsiksi. Vaikeaa on myös nähdä, mitä hyötyä apinalle olisi ollut muutoksista lanneluissa ja kaulassa, jotka olisivat estäneet sitä kävelemästä neljällä jalalla ja sallineet sen käydä ainoastaan kahdella jalalla ja pystysuorassa asennossa.

”Kaikissa näissä suhteissa meidän on vielä vaikeampi käsittää, kuinka ihminen on voinut muodostua luonnollisen valinnan kautta, jos meidän on pakko olettaa, että muutos tapahtui asteittain ja että nämä muutokset, jotka johtivat täydelliseen inhimilliseen elimistöön, olivat vähän huomattavissa tai melkein huomaamattomia; eikä niin pienistä muutoksista ei olisi voinut

olla minkäänlaista hyötyä. Ollakseen hyödyksi niiden olisi pitänyt olla jokseenkin huomattavia, ja henkisten ja luonnollisten muutosten olisi pitänyt olla suhteelliset keskenään ja yhtäpitävät jonkin edeltä käsin määrätyn sopusuhtaisen lain kanssa.

”Salaisuus ihmisen alkuperän suhteen ei pienimmässäkään määrin ole vähentynyt darwini-
laisten olettamusten tai minkään valon kautta, jota kehitysoppi on heittänyt siihen. Kaikki
tunnustavat, että hän geologiselta näkökannalta katsottuna on viimeksi tullut laji kaikista niistä
lajeista, joilla maan asukasmäärä on lisääntynyt, samalla kun hän järjen puolesta on niin paljon
ylempänä eläimiä, että hän juuri tämän syyn perustuksella, jos ei muun, on asetettu itseksensä
erityiseksi luokaksi. Salaisuus on juuri siinä, kuinka hän tuli omistaneeksi tämän korkean määrän
henkistä kykyä sekä ruumiinmuodon ja -rakenteen, joka on niin täydellisesti sovitettu sen käyttöä
varten. Ne, jotka väittävät, että tämä tavalla tai toisella on kotoisin järkevien olentojen alemmista
luokista, kohtaavat filosofisia vaikeuksia, jotka ovat kymmenen kertaa suuremmat kuin ne
vaikeudet, joita on voitettava niiden, jotka omaksuvat Raamatun yksinkertaisen selityksen, että
hänen sielunsa on Jumalan henkeyttämä – Jumalan kuva.”